

Rok Akademicki 2007/2008 rozpoczęty 4 października 2007

Inauguracja Roku Akademickiego 2007/2008

Przemówienie wygłoszone przez JM Rektora Akademii Górniczo-Hutniczej – prof. Antoniego Tajdusia podczas Inauguracji 89 Roku Akademickiego AGH – 4 października 2007 r.

Szanowni Państwo, Przyjaciele Uczelni, Drodzy pracownicy i studenci.

Rozpoczynamy 89 Rok Akademicki w naszej Uczelni. Na początku chciałbym niezwykle serdecznie podziękować wszystkim pracownikom naszej Almae Matris za miniony rok – za trud, za wkład i poświęcenie wniesione w rozwój Naszej Akademii, która jest naszym wspólnym domem.

To dzięki Wam, dzięki Waszej pracy i zaangażowaniu był to kolejny bardzo dobry rok dla Naszej Uczelni. Rok, w którym konsekwentnie realizowaliśmy słuszne przemiany w naszej Akademii.

Zasadniczym celem tych zmian jest, aby Akademia Górniczo-Hutnicza należała nadal do najlepszych uczelni w Polsce, liczących się w Europie i świecie, by była Uczelnią nowoczesną, otwartą, przyjazną, bezpieczną i stabilną. Budowę takiej uczelni prowadzimy przy zgodzie i pełnej akceptacji całej naszej społeczności, pamiętając o łacińskiej maksymie: „Ibi victoria, ubi Concordia” – Tam zwycięstwo, gdzie zgoda.

Część zadań już zrealizowaliśmy, inne są w trakcie realizacji. Jednak nasze plany i ambicje sięgają zdecydowanie dalej. Wierzę, że zrobimy wszystko, by sprostać wyzwaniom stojącym przed nami w XXI wieku.

Szanowni Państwo, nasi Drodzy Goście, rozpoczynamy trzeci rok naszej kadencji i jest to czas pewnego podsumowania. Wszak wiele wydarzyło się w Naszej Akademii, więc pozwólcie, że pokrótce wspomnę o najważniejszych momentach tego minionego okresu.

Pomimo spadku ilości kandydatów na studia w Polsce oraz obserwowanego od kilku lat mniejszego zainteresowania studiami inżynierskimi, na naszą uczelnię co roku zgłasza się coraz więcej kandydatów chcących studiować. Mogę z dumą powiedzieć, że wśród młodzieży istnieje swoista „moda na AGH”, co pozwala nam rekrutować bardzo dobrych studentów na pierwszy rok. Czym jest to spowodowane? Myślę, że jest to wynik wypracowanej wysiłkiem kilku pokoleń pracowników wysokiej pozycji w dziedzinie kształcenia, osiągnięć naukowych, potencjału intelektualnego i infrastruktury. Od lat wiadomo, że AGH kształci inżynierów na wysokim poziomie dla prawie wszystkich gałęzi przemysłu. Inżynierowie ci nie mają problemów z uzyskaniem interesującej pracy, wielu z nich w stosunkowo krótkim czasie osiąga wysokie stanowiska w administracji lub przemyśle.

Wykorzystując koniunkturę w ciągu ostatnich dwóch lat o ponad 35% zwiększyliśmy liczbę studentów przyjmowanych na I rok studiów stacjonarnych. Na bieżący rok akademicki przyjęliśmy około 6200 studentów – łącznie ze studentami studiów niestacjonarnych to ponad 10 tys. młodych ludzi. Uznajemy to za ogromny sukces. Ten sukces jest także spowodowany naszą dużą aktywnością w kontaktach ze szkołami średnimi. Objęliśmy bowiem patronatem wiele szkół średnich i dla lepszego przygotowania kandydatów z zakresu matematyki, fizyki i chemii zorganizowaliśmy tzw. „Rok zerowy”. Uruchomiliśmy także kursy dokształcające na Platformie Internetowej AGH.

Nie zadowolamy się uzyskanymi wynikami rekrutacji i ciągle staramy się poszerzać ofertę kształcenia. Stąd nowe kierunki studiów jak Mechatronika, Edukacja Techniczno-Informatyczna, Kulturoznawstwo; ponadto nowe specjalności. Uruchomiliśmy także kształcenie w Zamiejscowych Ośrodkach Dydaktycznych, m.in. w Jastrzębiu Zdroju.

Prowadzimy i rozwijamy kształcenie w językach obcych. Docelowo każdy kierunek studiów prowadzony w AGH w języku polskim powinien być przynajmniej na drugim stopniu prowadzony równoległe w języku obcym. Jest to warunek atrakcyjności oferty kształcenia Akademii na rodzimym oraz europejskim rynku edukacyjnym.

Opracowaliśmy i uchwaliliśmy nowe regulaminy studiów tworząc przez to przejrzyste regulacje, które stworzyły partnerski klimat w relacjach między pracownikami, doktorantami i studentami.

Rozwijamy studia doktoranckie, bowiem mają one zasadniczy wpływ na rozwój kadry naukowej. Aktualnie na naszej uczelni studiuje blisko 600 doktorantów z kraju i zagranicy.

Niezwykle dynamicznie rozwijają się studia podyplomowe. Wzrasta liczba oferowanych kierunków jak i liczba słuchaczy. Rokrocznie jest ona większa o 30%. Aktualnie na studiach podyplomowych kształci się ponad 3000 osób, z czego ok. 400 nauczycieli.

Rok 2006 ponownie zakończyliśmy dodatnim wynikiem finansowym, który pozwolił nam na podniesienie wynagrodzeń pracowników, będących naszą siłą i motorem przemian oraz umożliwił podjęcie wielu inwestycji i remontów.

Już w ubiegłym roku akademickim uchwaliliśmy nowy Statut AGH, w którym przyjęliśmy wiele rozwiązań dobrze służących funkcjonowaniu Uczelni i odpowiadających wyzwaniom

Spis treści

Przemówienie rektora AGH na inaugurację Roku Akademickiego 2007/2008	3
Krakowski Salon Maturzystów	6
Studenci ASP – Społeczności AGH	6
Jubileusz prof. Henryka Góreckiego	7
45 lat Wydziału Metali Nieżelaznych	10
Wydział Metali Nieżelaznych – 45 lat istnienia	11
Metale Szlachetne 2007	12
PL-Grid Koncepcja budowy ogólnopolskiej infrastruktury Gridowej	13
Porównanie dwóch systemów kształcenia: tradycyjnego i nowego „Bolońskiego”	15
Porozumienie w zakresie kształcenia inżynierów mechaników	16
Festyn w Świątyniach Górnych	16
19 konferencja i targi EAIE	16
II Krakowska Konferencja Młodych Uczonych	17
Geodezja Górnicza w kopalni srebra w Niemczech	18
Własność przemysłowa – warsztaty szkoleniowe	19
Kalendarium rektorskie	20
Wybrane z prasy	21
Posiedzenie Senatu AGH – 25.09.2007	22
Na ratunek podziemnym pomnikom...	23
O wernisażu i o Autorce	24
Prawda o hitlerowskim aparacie terroru	25
Odnowienie Immatrykulacji po 50 latach	26

ISSN – 1425-4271

Biuletyn Informacyjny Pracowników Akademii Górniczo-Hutniczej nr 170, październik 2007 r.

Redaguje zespół:

Zbigniew Sulima (redaktor naczelny),
Stali współpracownicy: Anna Kryś-Dyja,
Małgorzata Krokoszyńska

Adres redakcji:

AGH, paw. A-0, pok. 16
al. Mickiewicza 30,
30-059 Kraków, tel. (12) 617-34-49
bip_agh@agh.edu.pl
www.biuletyn.agh.edu.pl

Opracowanie graficzne, skład:

Scriptorium „TEXTURA”
tel. (604) 270-770
e-mail: textura@krakow.home.pl

Druk:

Drukarnia „Kolor Art” s.c.
ul. Kotlarska 34, 31-539 Kraków
tel. (12) 421-09-86

Kolportaż:

Sekretariat Główny AGH i redakcja

Nakład: 2200 szt. bezpłatnych

Redakcja zastrzega sobie prawo skracania i adjustacji tekstów.

Na okładce: Inauguracyjny pochód

Społeczności Akademickiej AGH. Fotografia wykonana przed pawilonem A-0 – 4 października 2007 r. – fot. Z. Sulima

szybko zmieniającej się rzeczywistości. Zgodnie z nowym Statutem AGH, podstawowymi jednostkami tworzącymi Wydziały są silne katedry posiadające co najmniej 4 samodzielnych pracowników nauki. Prawie wszystkie jednostki AGH przeprowadziły wymagane zmiany. Utworzenie mocnych katedr z jednej strony spowodowało wzmocnienie struktury wewnętrznej wydziałów, z drugiej zaś pozwoliło na powstawanie nowych jednostek wewnątrz Uczelni, powiązanych z jednostkami innych uczelni bądź innymi jednostkami naukowymi.

W strukturze Akademii pojawiły się ponadto dwie nowe jednostki: Akademicki Inkubator Przedsiębiorczości AGH oraz Centrum Transferu Technologii AGH. Wspieranie przedsiębiorczości studentów oraz pracowników naszej Uczelni uważamy za rzecz niezwykle ważną. Dotychczasowa działalność Akademickiego Inkubatora Przedsiębiorczości AGH pokazuje, że pomoc dla uruchamiających działalność gospodarczą i wsparcie jakie daje marka AGH jest niezwykle istotne. Centrum Transferu Technologii to jednostka, która skupia swoje działania wokół takich dziedzin, jak ochrona własności intelektualnej, transfer technologii czy obsługa funduszy strukturalnych. Jej rozwój także traktujemy jako jeden z naszych priorytetów.

Naszą siłą była i nadal pozostaje infrastruktura. Czynimy nieustanne zabiegi by ją rozwijać i unowocześniać. Już w roku akademickim 2006/2007 rozpoczęliśmy szereg inwestycji, które naszym zdaniem są kluczowe dla Akademii.

Budowa basenu, budowa Centrum dydaktycznego dla 640 osób, czy budowa laboratoriów dla energetyki to najważniejsze z nich. Dzięki pomocy Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego dokończyliśmy budowę budynku Telekomunikacji. Bardzo dziękuję za pomoc Panu Ministrowi Stefanowi Jurdzie. Obok inwestycji realizowane są remonty, których ilość znacznie wzrosła. Wśród najważniejszych wymienić należy remont elewacji Gmachu Głównego AGH, remonty dziedzińców, traktów komunikacyjnych, pomieszczeń pomiędzy paw. B-1 i B-2, remont hali sportowej i wiele, wiele innych. Łącznie na inwestycje i remonty przeznaczaliśmy ponad 50 mln zł. Przyjęliśmy zasadę aktywnego pozyskiwania funduszy zewnętrznych i koncentrację środków centralnych na realizację nowych inwestycji ważnych dla rozwoju Uczelni. W najbliższym czasie z funduszy unijnych będziemy budować: Centrum Materiałów i Nanotechnologii w ramach Centrum Zaawansowanych Technologii AKCENT, Centrum Informatyki, Centrum Ceramiki, przebudowywać ACK Cyfronet AGH. Te inwestycje zostały umieszczone na listach indykacyjnych i mają uzyskać dofinansowanie z funduszy europejskich na poziomie 50mln euro czyli około 180 mln zł. Chciałbym w tym miejscu podziękować jeszcze raz Panu Ministrowi Stefanowi Jurdzie, Panu Wojewodzie Maciejowi Klimie oraz Panu Marszałkowi Markowi Nawarze – za okazaną pomoc i wsparcie w tym zakresie.

Mocną stroną naszej Uczelni pozostaje działalność naukowo-badawcza. Mimo to podejmujemy wiele działań zmierzających do istotnej jakościowej poprawy w tej sferze. Bardzo dobrze radzimy sobie z pozyskiwaniem finansów na projekty badawcze, celowe i zamawiane. W roku 2006 uzyskaliśmy blisko 1000 takich projektów. Pomyślnie przeszliśmy nową kategoryzację Ministerstwa Nauki

i Szkolnictwa Wyższego, bowiem na 15 wydziałów aż 9 ma kategorię pierwszą. Osiągnęliśmy jeden z najlepszych wyników w Polsce.

Efekty działalności naukowo-badawczej w 2006 roku to: 163 książki; 441 rozdziałów w książkach, ponad 3700 artykułów i referatów, 44 przyznane patenty; 41 zgłoszonych projektów wynalazczych i 12 umów licencyjnych i wdrożeniowych. Nasi pracownicy uzyskali 15 tytułów profesorskich, obronili 28 habilitacji oraz 150 doktoratów. Mogę z satysfakcją stwierdzić, że wyniki te są imponujące. Potencjał oraz dorobek naukowy, którym może poszczycić się Akademia powoduje, że jesteśmy liderem w zakresie pozyskiwania środków finansowych z grantów unijnych i krajowych oraz zleceń z przemysłu. O naszej aktywności świadczy fakt, że aktualnie realizujemy 136 projektów badawczych z funduszy Unii Europejskiej – chyba najwięcej w Polsce. W działalności

naukowo-badawczej pozyskaliśmy 125 mln zł. Chcę podkreślić, że większość, bo ponad 60% środków pozyskaliśmy dzięki inicjatywie pracowników. Oznacza to, że ze współpracy z przemysłem i wygranych grantów europejskich i krajowych uzyskaliśmy znacznie więcej środków niż przyznanych w ramach dotacji na działalność statutową i badania własne. Takiej struktury dochodów z działalności naukowo-badawczej nie ma żadna uczelnia w Polsce.

Rozwijamy strukturę informatyczną Uczelni. Zakończono intensywne prace nad systemem informatycznej obsługi procesu kształcenia. Wprowadziliśmy jako jedni z pierwszych w Polsce elektroniczną legitymację studencką. W ciągu ostatnich 2 lat znaczne środki wydaliśmy na zakup aparatury oraz nowych licencji oprogramowania. Systematycznie poszerzamy dostęp do sieci WiFi.

Byliśmy inicjatorami stworzenia Małopolskiego Klastra Technologii Informatycznych oraz Małopolsko-Podkarpackiego Klastra Czystych

Energii. Dobrze rozwija się Konsorcjum Naukowe Centrum Zaawansowanych Technologii AKCENT Małopolska, pełniące rolę koordynatora w pozyskiwaniu europejskich funduszy strukturalnych.

W tym miejscu chciałbym podkreślić, że w ramach CZT AKCENT, a także na szerszym polu, bardzo dobrze układa się współpraca pomiędzy Rektorami uczelni krakowskich. Za dotychczasową współpracę chciałbym szczególnie w tym miejscu podziękować Rektorowi Uniwersytetu Jagiellońskiego – prof. Karolowi Musiolowi, Rektorowi Politechniki Krakowskiej – prof. Józefowi Gawlikowi oraz Rektorowi Akademii Rolniczej – prof. Januszowi Żmiji.

Konsorcja takie jak AKCENT powinny spełnić niezwykle istotną rolę w rozwoju badań naukowych, nowych kierunków kształcenia i pozyskiwaniu funduszy.

W ostatnich latach istotnie poszerzyliśmy współpracę krajową i zagraniczną. W niedawno powołanym ciele doradczym Uczelni – Radzie Społecznej – znalazło się wielu wybitnych przedstawicieli polityki i biznesu, co powinno stworzyć sprzyjającą aurę wokół naszej Uczelni. Na poprzednim posiedzeniu Senatu powołaliśmy skład Konwentu AGH, który pomagał nam będzie w niektórych decyzjach, zwłaszcza strategicznych.

Miniony rok akademicki był też dla AGH okresem wzmoczonej aktywności na arenie międzynarodowej. Dokumentuje to podpisanie 25 nowych umów o współpracy (łącznie dotychczas podpisaliśmy

ponad 150), liczne wyjazdy naszych pracowników i studentów oraz wizyty gości z zagranicy.

Ważnym wydarzeniem było utworzenie Fundacji dla AGH. Jej zadaniem jest wspieranie działalności Akademii, głównie przez pozyskiwanie funduszy, które będą wykorzystywane m.in. na pomoc socjalną dla studentów, stypendia dla zdolnej młodzieży czy też na wspieranie działalności inwestycyjnej AGH.

Podjęliśmy także ważne inicjatywy związane z utworzeniem nowych dyscyplin naukowych w dziedzinie nauk technicznych: energetyki oraz inżynierii produkcji. Konsekwentnie realizujemy aktywną politykę kadrową związaną z pracownikami przyczyniającymi się do rozwoju Uczelni. Pozyskujemy coraz więcej wybitnych specjalistów różnych dyscyplin spoza AGH, ale równocześnie staramy się zatrzymać na Uczelni wszystkich naszych najlepszych absolwentów. Ponadto podjęliśmy starania, aby gratyfikować wszystkich pracowników, którzy uzyskali awans naukowy bądź zawodowy. System podwyżek oraz dodatków powinien rekompensować wysiłek z tym związany.

Próbujemy uporządkować trudny problem wieloletowości pracowników naszej Uczelni tak, aby praca poza nią nie kolidowała z obowiązkami na Uczelni. Naszymi pracownikami chcemy silnie wiązać z Uczelnią poprzez przyspieszenie drogi kariery zawodowej oraz stworzenie motywacyjnego systemu wynagrodzeń, adekwatnego do wykazanego zaangażowania i osiągniętych rezultatów.

Konsekwentnie realizujemy i rozwijamy system opieki socjalnej dla pracowników, studentów i emerytów. Pracownikom zbliżającym się do wieku emerytalnego podnosimy uposażenia w celu zapewnienia wyższych emerytur.

Działalnością socjalną Uczelni obejmujemy ponad 8 tysięcy osób: pracowników, emerytów i rencistów oraz dzieci, także te najbardziej poszkodowane przez los z domów dziecka. Zwiększyliśmy pulę środków finansowych i wysokość jednostkowych świadczeń. Zrealizowaliśmy szereg różnorodnych usług, tj. dofinansowanie do wypoczynku, zapomogi, pożyczki mieszkaniowe, wycieczki.

Podjęliśmy szereg działań na terenie Miasteczka Studenckiego w celu poprawy jego sytuacji finansowej (głównie przez utworzenie hoteli w wakacje) oraz komfortu i bezpieczeństwa mieszkańców Miasteczka Studenckiego. Dzięki tym inicjatywom ceny pokoi studenckich w najbliższym roku nie ulegną zmianie.

Nie mamy wątpliwości, że realizując wytyczone cele, przy pełnym zaangażowaniu całej społeczności Uczelni, będziemy konsekwentnie budować nowoczesny uniwersytet – Akademię Górniczo-Hutniczą – NASZ WSPÓLNY DOM. Uniwersytet, który sprosta wyzwaniom jakie niesie współczesność i który w perspektywie najbliższych lat odegra znaczącą rolę w Unii Europejskiej.

Szanowni Państwo,

Pozwólcie, że zwrócę się teraz do studentów pierwszego roku.

Droga młodzieży! Niezmiernie się cieszę, że mogę Was przywitać w murach naszej Uczelni. Chciałbym, aby uczelnia stała się dla Was miejscem niezwykle ważnym, drugim domem.

Studia to trudne zdobywanie wiedzy, nabywanie umiejętności, i stopniowe realizowanie marzeń. Nie osiągnie się tego bez ogromnej pracy i pokonywania niepowodzeń. Jednakże, jeśli się bardzo pragnie, jest się wytrwałym i głęboko wierzy w osiągnięcie celu, to ten cel się osiąga. Ale studia to także wspaniała, niepowtarzalna przygoda życia, atmosfera, która będzie Wam towarzyszyła przez wiele lat, wielkie trwałe przyjaźnie, a czasami miłość – ta jedyna na całe życie.

Na naszych oczach tworzy się Europejski Obszar Szkolnictwa Wyższego, którego celem jest stworzenie warunków do mobilności obywateli, dostosowanie systemu kształcenia do potrzeb rynku pracy, podniesienie atrakcyjności systemu szkolnictwa w Europie. W powstawaniu Europejskiego Obszaru Szkolnictwa Wyższego uczestniczy 40 państw ze swymi systemami kształcenia i także Nasza Uczelnia jako mała cegiełka tego systemu. Chciałbym Was

prosić, abyście włączyli się w kształtowanie uczelni w duchu europejskim. Bądźcie jej współgospodarzami podczas studiów. Pozwólcie jej znaleźć się w nowej rzeczywistości.

Studiujecie w fascynującym prastarym Krakowie, w mieście z zabytkową architekturą, Zamkiem Królewskim, kamienicami z dawnych lat, licznymi świątyniami. Nigdzie nie spotkacie tak pięknych widoków jak w Krakowie spowitym nocną mgłą, spoza której wylaniają się magiczne uliczki z owianymi legendą kawiarniami. Kraków urzeka swym czarem, poddajcie się mu, ale rozsądnie, aby nie stracić zasadniczego celu Waszego pobytu w Krakowie, studiowania, rozwijania Waszych uzdolnień, odnajdywania drogi do prawdy.

Drodzy Młodzi Przyjaciele! Życzę Wam, aby okres studiów był najpiękniejszym okresem w Waszym życiu. Wierzę, że uzyskana wiedza, umiejętności, a także wiara we własne siły i możliwości pozwoli Wam zaplanować i zrealizować wspaniałe kariery zawodowe lub naukowe. Życzę Wam spotkania na swojej drodze wartościowych ludzi, wybitnych nauczycieli o dużej wiedzy i ogromnym autorytecie moralnym. Jestem przekonany, że na całe życie zostaniecie zakochani w Krakowie, którego częścią od tej chwili jesteście i pozostaniecie.

Wszystkich pracowników i studentów Akademii Górniczo-Hutniczej zapraszam do pracy na rzecz budowy wspólnego dobra i pomyślności uczelni, bowiem od nas zależy jaki będzie następny rok.

Rok akademicki 2007/2008 na Akademii Górniczo-Hutniczej uważam za otwarty.

QUOD BONUM, FELIX, FAUSTUM FORTUNATUMQUE SIT –

Co niechaj będzie dobre, szczęśliwe, pomyślne oraz z pomocą losu owocne.

Z tej okazji całej społeczności akademickiej naszej uczelni składam życzenia sukcesów w pracy, szczęścia osobistego i humoru na co dzień.

Dziękuję za uwagę.

Krakowski Salon Maturzystów

W dniach 18–19 września br., w Gmachu Głównym AGH odbył się Krakowski Salon Maturzystów – Perspektywy 2007.

Krakowski Salon był jednym z głównych wydarzeń ogólnopolskiej kampanii informacyjnej, w ramach której w II połowie września z inicjatywy Centralnej Komisji Egzaminacyjnej i Fundacji Edukacyjnej „Perspektywy” w 12 największych ośrodkach akademickich w Polsce odbywały się Salony Maturzystów. Salony miały na celu ułatwienie młodzieży wyboru uczelni i przedmiotów do zdawania na maturze 2008. Poza tradycyjną formułą targów edukacyjnych, salon był połączony z cyklem spotkań informacyjnych dla nauczycieli, uczniów i ich rodziców, które prezentowały wnioski z matury 2007 i wprowadzały w specyfikę przygotowań do matury 2008.

Salon Maturzystów cieszył się ogromną popularnością. Nasz główny gmach momentami z największym trudem mieścił wszystkich chętnych, a w ciągu 2 dni było ich blisko 18 tysięcy (fotografie z salonu w poprzednim wydaniu BIP – przyp. red.). Młodych ludzi bardzo zainteresowała debata pod hasłem „Matematyka nauką humanistyczną!”, którą prowadził prof. Karol Musioł, rektor UJ. W debacie wzięli także udział: prof. Zbigniew Marciniak – przewodniczący Państwowej Komisji Egzaminacyjnej, prof. Antoni Tajduś – rektor AGH, Marek Legutko – dyrektor Centralnej Komisji Egzaminacyjnej oraz Lech Gawryłow – dyrektor Okręgowej Komisji Egzaminacyjnej w Krakowie. Młodzi ludzie mogli także uczestniczyć w spotkaniach z przedstawicielami Centralnej Komisji Egzaminacyjnej i Okręgowej Komisji

Egzaminacyjnej, podczas których mogli się dowiedzieć wszystkiego o czekającej ich maturze.

Podczas dwóch dni salonu pracownicy Działu Nauczania i Zespołu ds. Informacji i Promocji oraz studenci naszej uczelni prezentowali ofertę kształcenia przygotowaną dla młodych ludzi. Odpowiadali na liczne pytania o kryteria przyjęcia, perspektywy pracy oraz warunki socjalne i możliwość kwaterunku w Miasteczku Studenckim. W naszej Auli spotkania z młodzieżą mieli także nasi pracownicy. I tak prorektor ds. kształcenia – prof. Antoni Cieśla opowiadał licznie zgromadzonym młodym ludziom o kształceniu w AGH, zaś w swoim drugim cyklu prezentował zjawisko nadprzewodnictwa i lewitacji. Po wykładzie, można było na własne oczy zobaczyć pokaz lewitacji, który prezentowali pracownicy i studenci Wydziału Elektrotechniki, Automatyki, Informatyki i Elektroniki. Przedstawiciele Wydziału

Inżynierii Mechanicznej i Robotyki zachęcali także do partyjki szachów z bardzo wymagającym przeciwnikiem – robotem. Do zainteresowania studiami technicznymi zachęcał także prof. Zbigniew Kąkol, dziekan Wydziału Fizyki i Informatyki Stosowanej, opowiadając o karierze komputera. Student tegoż samego Wydziału – Michał Krupiński poprowadził panel zatytułowany: „I gra gitara, czyli o fizyce gitary”, który zgromadził wielu młodych entuzjastów nauk ścisłych. Dodatkowo na parterze studenci Wydziału Metali Nieżelaznych wybijałi okolicznościowe monety, można też było zobaczyć na ekranie monitorów obraz z kamery termowizyjnej.

W Krakowskim Salonie wzięło udział ponad 20 wystawców, prezentując w jednym miejscu pełną ofertę edukacyjną Krakowa i Małopolski. Dla samych maturzystów była to najlepsza okazja do wstępnego wyboru uczelni i kierunku studiów, a co za tym idzie – przemyślanego wyboru przedmiotów, które będą zdawać na maturze.

☞ **Maciej Okoń**

Studenci ASP – Społeczności AGH

plener rzeźbiarski

W październiku br. na terenie AGH (pomiędzy budynkiem stołówki TAWO i budynkiem Szkoły Ochrony Środowiska) rozpoczął się plener rzeźbiarski studentów Wydziału Rzeźby Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie. Stało się to możliwe w efekcie porozumienia między uczelniami, skonkretyzowanego przez Prorektora ds. Ogólnych AGH Tadeusza Słomkę i Dziekana Wydziału Rzeźby ASP prof. Bogusza Salwińskiego.

Geolodzy z AGH – prof. Jan Bromowicz „specjalista surowców skalnych” i prof. Tadeusz Słomka pozyskali (w formie darowizny) odpowiednie bloki kamienne: piaskowca wartowickiego od **Firmy HOFMANN** Hofmann Natursteinwerke POLSKA Sp. z o.o.; marmuru „Biała Marianna” od Przedsiębiorstwa Biała Marianna Sp. jawna RAKOWICKI&PTASZEK

ze Stronia Wieś; piaskowca szydlowieckiego podarowanego przez Firmę KAMIENIARZ Tadeusz Modliński z Kielc oraz piaskowca baronowskiego z Szydlowieckich Kopalni Kamienia Budowlanego w Szydłowcu.

Szóstka studentów ASP pod opieką prof. Wiesława Bielaka „wyczaruje” z kamienia rzeźby, które ozdobią teren AGH.

W przyszłości w ramach współpracy planuje się specjalne zajęcia ze znajomości surowców skalnych prowadzone przez pracowników AGH dla studentów ASP i zajęcia z obróbki artystycznej kamienia prowadzone przez pracowników ASP dla studentów specjalności: Kamień i kamieniarstwo w budownictwie i architekturze prowadzonej przez Wydział Geologii, Geofizyki i Ochrony Środowiska i Wydział Górnictwa i Geoinżynierii. W przyszłości ta współpraca może zostać rozszerzona o Wydziały: Inżynierii Materiałowej i Ceramiki oraz Odlewnictwa.

Planowane są podobne plenery w kilku następnych latach. W efekcie przestrzeń AGH nabierze bardziej „humanistycznego charakteru”.

☞ **Maria Niedzwiedzka, fotografie 4 str. okładki**

Jubileusz prof. Henryka Góreckiego

W 2007 roku obchodziliśmy dwie doniosłe rocznice. Po pierwsze jedna z największych katedr AGH, Katedra Automatyki na Wydziale EAIE AGH, obchodziła 50-lecie swojego istnienia. Po drugie Twórca, Założyciel i wieloletni kierownik tej Katedry (a wcześniej Instytutu, który poprzedzał powstanie Katedry), Profesor Henryk Górecki, obchodził 80-lecie swoich urodzin.

Z tego tytułu odbyła się w ramach XVII Międzynarodowego Sympozjum „Zastosowania Teorii Systemów”, które miało miejsce w O.W. Hynry w Zakopanem, Okolicznościowa Sesja Naukowa, której pokłosiem będzie specjalny, oddzielnie wydany tom okolicznościowych materiałów. Ponieważ jednak Półrocznik AGH „Automatyka” jest silnie związany z utworzoną przez Profesora Góreckiego katedrą o tej samej nazwie, postanowiłem także w tym periodyku zamieścić skróty materiału, przypominający, jak bardzo zasłużony dla Wydziału Elektrotechniki, Automatyki i Elektroniki, dla całej Akademii Górniczo-Hutniczej i ogólnie dla całej Nauki Polskiej jest Pan Profesor Górecki, dostojny tegoroczny Jubilat i dla ogromnej rzeszy polskich automatyków – nasz Mistrz i Nauczyciel.

Osiągnięć i zasług Pana Profesora Góreckiego jest tak wiele, że wprost trudno się zdecydować, które z nich wskazać w pierwszej kolejności. Podczas wspomnianej wyżej Specjalnej Sesji Naukowej w Zakopanem było wiele wystąpień przyjaciół i współpracowników Pana Profesora, przytaczających wyczerpująco i systematycznie wszystkie ważniejsze **fakty i daty** z życiorysu Dostojnego Profesora. Ten zestaw konkretnych faktów będzie też przytoczony w formie drukowanej w zapowiadanych tu materiałach ze wspomnianej Sesji Specjalnej, które uformują oddzielny tom. Dlatego mając w tym krótkim artykule wstępnym dosyć mało miejsca nie będę nawet próbował przywoływać tu długiej listy funkcji, osiągnięć i godności, jakie Profesor Górecki zebrał w swoim pracowitym życiu zawodowym. Powiem tylko tyle, że gdy osiągnięcia te przypominano (zapewne zresztą nie wszystkie, gdyż nikt nie jest w stanie całkowicie ogarnąć tak ogromnego dorobku!), to wszyscy zebrani na sesji byli pod wrażeniem bogactwa i różnorodności tych konkretnych dokonań.

Nie dublując treści przywołanych wyżej opracowań, które zostaną opublikowane w monografii wydanej z okazji tego Jubileuszu, chciałbym w tym krótkim artykule skupić się na tym, czego nie da się wyrazić poprzez suche fakty,

liczby i daty – na Autorytecie Naukowym Mojego Nauczyciela i Mistrza, jakim jest Profesor Górecki.

Wszyscy, którzy śledzili rozwój polskiej automatyki, a częściowo także informatyk w okresie ostatniego półwiecza wiedzą, że niewiele jest osób, których wkład w rozwój tych dziedzin byłby równie powszechnie uznawany i doceniany, jak wkład Profesora Góreckiego.

Mógłbym tu długo wyliczać zagadnienia, które Profesor Górecki rozwiązał, twierdzenia, które udowodnił, problemy, które odkrył i systemy automatyki, które zbudował. Taka wyliczanka była by jednak czytelna i zrozumiała wyłącznie dla nielicznych specjalistów znających jeszcze elementy automatyki opartej na układach analogowych, gdyż większość osiągnięć Profesora Góreckiego powstawała w drugiej połowie XX wieku, kiedy technika cyfrowa nie była jeszcze tak rozwinięta ani tak popularna, jak obecnie. Dlatego chociaż istota tych osiągnięć nie straciła na aktualności, lokują się one bowiem w wysoce abstrakcyjnych rejonach teorii sterowania i przez to nie tracą one nic ze swojej prawdziwości niezależnie od tego, jak wielki postęp notujemy dziś w obszarach praktycznych zastosowań automatyki, to jednak z oczywistych powodów teorie te słabo już nawiązują do najbardziej awangardowych problemów automatyki końca pierwszej dekady XXI wieku i z tego powodu dla dzisiejszych specjalistów nie zawsze są czytelne.

Nie wolno nam jednak zapominać, że to właśnie prace Profesora Góreckiego torowały drogę do tych metod i technik regulacji i sterowania (zwłaszcza sterowania komputerowego), których opisy są zawarte na przykład w tym numerze półrocznika Automatyka, dlatego Jego zasługi są i powinny być pamiętane – chociaż dzisiaj przy rozwiązywaniu odpowiednich problemów stosuje się już inne podejścia i inne metody. Zasygnalizujemy w dużym skrócie, jakimi zagadnieniami zajmował się prof. Górecki i co udało mu się osiągnąć.

Nie jest to właściwe miejsce, by wdawać się w szczegóły i przywoływać konkretne wyniki, ale krótki szkic najważniejszych osiągnięć pozwoli właściwie umiejscowić dorobek Jubilata na tle dokonań innych badaczy. Wszyscy wiedzą, jak trudnym i jak ważnym problemem jest przy sterowaniu automatycznym w systemach zamkniętych zjawisko niestabilności. Najczęściej przejawia się ono w tym, że w sterowanym systemie dochodzi do uciążliwych

samowzbudnych drgań lub do nie kontrolowanych procesów aperiodycznych, prowadzących do „ucieczki” obiektu sterowania i często do ostatecznej katastrofy. Zjawiska te są niezwykle groźne i dlatego problemy niestabilności i metody ich zwalczania są badane na całym świecie, stanowiąc jedno z najważniejszych wyzwań współczesnej automatyki. Otóż miło jest mi stwierdzić, że do tej trudnej i ciekawej, „frontowej” dziedziny automatyki Profesor Górecki wniósł swój znaczący twórczy wkład, rozwiązując kilka fundamentalnych problemów z wykorzystaniem bardzo zaawansowanych metod matematycznych.

Warto podkreślić, że Profesor Górecki dokonał tego jeszcze w latach 50., czyli w okresie dla automatyki w pełnym tego słowa znaczeniu pionierskim, i dlatego jest wszędzie cytowany i wskazywany jako jeden z twórców fundamentów, na których opiera się dziś cała dziedzina współczesnej automatyki i robotyki. Na osiągnięciach Profesora Góreckiego bazowały potem całe pokolenia automatyków, a Jego uczniowie i wychowankowie od razu na starcie do kariery naukowej uzyskiwali przewagę nad innymi badaczami, co zaowocowało powstaniem i wspaniałym rozwojem na AGH w Krakowie unikatowej szkoły naukowej.

Zagadnieniu tej szkoły, będącej prawdziwym *opus vitae* Profesora Góreckiego, poświęcę nieco miejsca dalej, teraz natomiast chciałbym wskazać na dalsze wyniki naukowe, które są najbardziej znanym – w skali absolutnie międzynarodowej – osiągnięciem naukowym Dostojnego Doktoranta.

Wszyscy Automatycy wiedzą, że najtrudniejsze i najbardziej złożone problemy sterowania automatycznego pojawiają się w specjalnej klasie systemów sterowania, a mianowicie w układach regulacji obejmujących obiekty z opóźnieniem. Obiekty tego typu są szczególnie niewdzięczne przy wszelkich próbach automatyzacji, ponieważ opóźnienie powoduje, że skutki regulacji nie są widoczne od razu i system sterujący musi – do pewnego stopnia – sterować nadzorowanym obiektem „na ślepo”. Rodzi to ogromne trudności praktyczne, na które nakładają się dodatkowo ogromne trudności matematyczne przy próbach analizy i syntezy takich systemów, ponieważ do ich opisu trzeba stosować specjalne klasy równań z odchylnym argumentem, odmiennie trzeba definiować warunki początkowe i brzegowe, a ponadto pokonywać trzeba trudności polegające między innymi na tym, że próby

zastosowania do tych układów klasycznych inżynierskich technik obliczeniowych powodują w niektórych przypadkach absolutną niemożność rozwiązania uzyskiwanych równań, a w innych przypadkach powodują efekt pojawiania się nieskończenie wielu rozwiązań.

Wzmiankowane trudności sprawiły, że badacze i naukowcy zajmujący się analizą i syntezą systemów sterowania przez całe lata unikali jak ognia zagadnień związanych z układami z opóźnieniem, chociaż rodziło to w obszarze zastosowań automatyki mnóstwo problemów praktycznych przy próbach automatyzacji odpowiednich procesów, które – co warto podkreślić – często występują w praktyce, na przykład w papierniach lub w zakładach metalurgicznych. Właśnie te trudności, które innych badaczy zniechęcały, stanowiły dla Profesora Góreckiego wyzwanie. Dlatego jako pierwszy w Polsce i jeden z pierwszych na świecie podjął intensywne prace teoretyczne, związane z tworzeniem – właściwie w pojedynkę – naukowych metod konstruowania systemów regulacji automatycznej obejmujących te właśnie najbardziej niewdzięczne obiekty. Profesor Górecki jako pierwszy rozpoznał piętrzące się w tym obszarze trudności i jako pierwszy zaproponował rozwiązania, które od tej pory są stosowane i są na trwałe związane z Jego nazwiskiem. Swoje dokonania w zakresie analizy i syntezy systemów automatyki dla obiektów z opóźnieniem Profesor Górecki publikował w najbardziej renomowanych periodykach naukowych, prezentował na największych konferencjach naukowych (często jako zapraszany wykładowca) a ponadto zebrał i opublikował w formie kilku monografii książkowych, które były wyróżniane najwyższymi nagrodami i ukazywały się w postaci tłumaczeń także w innych krajach. Nic więc dziwnego, że prace Profesora Góreckiego z zakresu teorii i techniki sterowania obiektami z opóźnieniem są do dzisiaj znane i cytowane na całym świecie, a sam Profesor jest znaną i bardzo poważaną postacią w całej opisywanej tu dziedzinie wiedzy, która w międzyczasie – właśnie dzięki jego pracom – bardzo się rozwinęła i określa naukowo.

Niesłuchanie ważne dla rozwoju automatyki były także prace Profesora Góreckiego dotyczące optymalizacji. W latach 60. prace te wskazywały zupełnie nowe w tamtym okresie możliwości konstruowania układów regulacyjnych zapewniających sterowanie optymalne i adaptacyjne, zaś w latach 80. i 90. prac te podejmowały niesłuchanie ważny i – znowu! – niesłuchanie trudny problem optymalizacji wielokryterialnej.

Jak wiadomo typowe zagadnienia optymalizacji, dla których Profesor Górecki wypracował liczne metody matematyczne w latach 60., polegają na tym, by automatycznie wybierać najlepsze sterowanie – przy równoczesnym zachowaniu wszystkich ograniczeń. Przemawiającym do wyobraźni przykładem zadania tego typu jest zadanie przemieszczenia jakiegoś obiektu z jednego miejsca do drugiego w minimalnym czasie przy zachowaniu wszystkich ograniczeń wynikających z maksymalnych wartości dostępnych sił, ograniczonej mocy sygnałów sterujących, ograniczeń sumarycznej dostępnej energii itp. Zadania tego mają bardzo duże znaczenie praktyczne, ponieważ niemal zawsze podejmując jakieś zadania staramy się je wykonać maksymalnie szybko, maksymalnie sprawnie, maksymalnie oszczędnie itp. – a to właśnie oznacza konieczność sięgnięcia do metod sterowania optymalnego, które umiemy już dziś rozwiązywać, między innymi dzięki pracom Profesora Góreckiego.

Jednak po rozwiązaniu zadań dających się sprowadzić do jednego ustalonego kryterium – matematyczny talent, niespokojny duch i twórcza wyobraźnia Profesora Góreckiego poszukiwać zaczęły kolejnych wyzwań. Znalazł je Profesor w zagadnieniach polioptymalizacji, którymi zajął się jako jeden z pierwszych w latach 70. i którymi zajmuje się do dziś. Polioptymalizacja tym różni się od zwykłej optymalizacji, którą przed chwilą omówiłem, że w tym drugim przypadku poszukując najlepszych sterowań musimy zapewnić najlepsze wartości równocześnie dla kilku, nie dających się sprowadzić do wspólnego wskaźnika, niezależnych kryteriów. Tak więc jeśli chcemy maksymalizować efekt ekonomiczny prowadzonej produkcji i jednocześnie chcemy minimalizować jej szkodliwość ekologiczną – to mamy do czynienia z zadaniem optymalizacji wielokryterialnej. W zadaniach tego typu, których mnóstwo staje przed nami w przypadku na przykład podejmowania decyzji politycznych, tradycyjne podejścia i tradycyjne metody matematyczne okazują się zupełnie nieprzydatne, trzeba więc szukać nowych metod i nowych rozwiązań. Tym właśnie zajmuje się Profesor Górecki od wielu lat – i ma w tym zakresie sukcesy, które zyskują mu międzynarodowe uznanie.

Wymieniłem wyżej kilka obszarów współczesnej automatyki, w których prof. Górecki wniósł swój niezwykle znaczący, twórczy wkład. Nie są to jedyne obszary naukowe, w których można doszukiwać się jego sukcesów. Dodam więc jeszcze kilka przykładów, z góry zapowiadając, że nie będzie to wykaz

kompletny. Klasyczne (pochodzące z lat 60.) prace Profesora Góreckiego dotyczące oszacowań ekstremalnych wartości błędów regulacji w liniowych i nieliniowych systemach sterowania na trwałe weszły do kanonu wiedzy z zakresu teorii sterowania. Jego badania związane z analizą systemową wyznaczyły w latach 80. jeden z głównych kierunków rozwoju związanych z nowoczesną automatyką. Obecnie mimo przebywania od dziesięciu lat na emeryturze Profesor Górecki bynajmniej nie zaniechał twórczości naukowej. Jego najnowszym (imponującym!) dziełem jest monografia: *Optymalizacja i sterowanie systemów dynamicznych*, wydana w 2006 roku i licząca dokładnie 768 stron. Książka ta ma być również wydana w języku angielskim.

Dokładniejsze omówienie i streszczenie konkretnych prac Profesora Góreckiego znajduje się w oddzielnym opracowaniu, przeto tutaj skoncentruję się na wskazaniu i próbie przybliżenia Czytelnikom **znaczenia** tych wszystkich konkretnych i bardzo ważnych osiągnięć naukowych Profesora Góreckiego. Na pierwszym miejscu wśród walorów prac naukowych Jubilata postawiłbym ich bardzo wysoki poziom matematyczny. Profesor Górecki, współpracując przez wiele lat ze znakomitym matematykiem ksiądzem Turowiczem, wypracował znakomity warsztat formalny, który sprawił, że został między innymi członkiem Polskiego oraz Amerykańskiego Towarzystwa Matematycznego. Staranne dopracowanie w zakresie szczegółów matematycznych, a także dyscyplina i precyzja prac Profesora Góreckiego sprawiły, że jest On powszechnie uważany za swoisty punkt odniesienia, wzorzec i ideał w obszernej dziedzinie optymalizacji i teorii sterowania. Jak zapewne wszyscy Czytelnicy wiedzą, jest także On powszechnie wskazywany jako twórca polskiej szkoły naukowej w zagadnieniach związanych z analizą stabilności w systemach sterowania, w zagadnieniach związanych ze sterowaniem optymalnym i adaptacyjnym, a zwłaszcza w zagadnieniach analizy i syntezy układów regulacji z opóźnieniem. Aktualnie zagadnienia te rozwiązuje się najczęściej stosując gotowe moduły sterowników cyfrowych, a przy badaniu właściwości systemów sterowania korzysta się z techniki symulacyjnych i metodyki *Computer Aided Design*, ale kiedyś właściwości te trzeba było przewidzieć teoretycznie na podstawie ogólnych rozważań analitycznych – i w tym zakresie Profesor Górecki był niezrównanym mistrzem.

Jego absolutnie nieprzeciętne uzdolnienia matematyczne wraz z genialną intuicją inżynierską sprawiły, że na przykład

we wspomnianej wyżej problematyce sterowania układów z opóźnieniem Profesor Górecki był jedynym, o którym można było powiedzieć, że wie w tych dziedzinach wszystko, co wiedzieć należy i co wiedzieć można. Również przy stosowaniu dzisiejszych, wysoce udoskonalonych metod komputerowego sterowania, w których wiele algorytmów i metod jest „zaszytych” w kupowanych gotowych procesorach i inżynier automatyki nie musi wnikać w ich szczegóły, warto mieć świadomość, że ogromna część tego, co w automatyce obecnie jest rutynowo stosowanym standardem, zostało odkryte i po raz pierwszy opisane właśnie przez Profesora Góreckiego. Na tym nie dającym się zakwestionować fakcie oparty jest do dziś Jego ogromny i przez nikogo nie kwestionowany Autorytet.

Obok osobistego wkładu badawczego w rozwój automatyki, a zwłaszcza teorii sterowania ma Profesor Górecki ogromne zasługi także na innym polu, a mianowicie w obszarze kształcenia kadr naukowych. Inspirując swoich współpracowników i licznych uczniów do podejmowania nowych zagadnień naukowych a także kierując przez wiele lat Studium Doktoranckim przy swojej Katedrze doprowadził Profesor Górecki do powstania ponad stu prac doktorskich, przy czym w ponad 90 przewodach pełnił funkcję promotora. Swoich uczniów wychowanków nie opuszczał Profesor Górecki także później, prowadząc ich i inspirując do dalszych etapów rozwoju naukowego, w związku z czym można wskazać przynajmniej trzydzieści habilitacji, które powstały przy wydatnej pomocy Profesora Góreckiego a także można wymienić około dziesięciu profesorów (pracujących obecnie w Polsce i za granicą), którzy swój rozwój naukowy i osiągnięty stopień naukowy zawdzięczają w znacznym stopniu współpracy naukowej z Profesorem Góreckim.

Te wybitne osiągnięcia na polu kształcenia młodych kadr naukowych wywodzą się z czterech cech osobowości Profesora Góreckiego, które chciałbym tu podkreślić i w kontekście kształcenia kadr szczególnie wypunktować. Pierwsza cecha, niezbędna do tego by tak licznie gromadzić i tak skutecznie inspirować uczniów – to ogromna wiedza i inwencja badawcza. Każdy, kto miał w swoim życiu naukowym to szczęście spotkać Profesora Góreckiego – nie odchodził z pustymi rękami. Profesor na podstawie swoich studiów literaturowych i ogromnej wiedzy potrafił każdemu wskazać obiecujący i pociągający obszar badawczy, w którym z reguły zainteresowany odnajdywał zagadnienia naukowe, które nie tylko pozwalały zdobyć stopień naukowy, ale

także formowały i kształtowały jego sylwetkę naukową – często na całe życie. Drugą cechą osobowości Profesora, która zaowocowała tak świetnymi wynikami w zakresie kształcenia kadr – była Jego ogromna życzliwość dla ludzi. Każdy, kto miał szczęście współpracować z Profesorem jest pod wrażeniem stopnia identyfikowania się przez Profesora z problemami i potrzebami Jego współpracowników. Jeśli doktorant miał problem, jeśli habilitant zabrnął w ślepią uliczkę, jeśli kandydat do tytułu naukowego nie potrafił ocenić, czy jego dorobek jest już wystarczający – wystarczyło poprosić o pomoc i uzyskiwało się cenne rady, które zawsze trafiały w sedno zagadnienia, były oparte na ogromnej mądrości Profesora i były zawsze tak zbudowane, by w maksymalnym stopniu pomóc proszącemu w realizacji jego ambicji i aspiracji naukowych.

Do wymienionych już cech osobowości Profesora Góreckiego dodana musi być jego niewiarygodna intuicja i znajomość ludzi. Decyzje Profesora w zakresie dobierania sobie współpracowników były zawsze uderzająco trafne, a Jego wybory w zakresie znajdowania realizatorów dla konkretnych przedsięwzięć badawczych okazywały się po latach – praktycznie bez wyjątku – optymalne. Ludzie, którym Profesor Górecki powierzał rozwiązanie określonych zagadnień naukowych czy organizacyjnych z reguły dysponowali odpowiednią wiedzą i zdolnościami, by z powierzonych im zadań wywiązać się z pożytkiem dla nauki i z sukcesem własnym – chociaż często subiektywnie żywili obawy, czy dorosną do stawianych im wymagań. Ta zdolność optymalnego dopasowywania ludzi do problemów działała u Profesora Góreckiego również w drugą stronę, to znaczy nie zdarzyło się, żeby stawiając komuś zadania ponad miarę jego możliwości doprowadził On do załamania i frustracji, w związku z czym stopnie naukowe i inne sukcesy pod opieką Profesora zdobywali zarówno ci najzdolniejsi, jak i ci, którzy pracowitością i wytrwałością nadrabiali brak lotności umysłu. Dzięki umiejętnemu, niezwykle kulturalnemu i nacechowanemu życzliwością, o której wcześniej mówiłem postępowaniu Profesora Góreckiego wszyscy Jego współpracownicy byli w stanie, każdy na swój sposób, maksymalnie przyczynić się do rozwoju nauki, gdyż zadania jakie otrzymywali były dokładnie na ich miarę. W ten sposób niezwykle talent i wyczucie Profesora Góreckiego pozwalały wydobyć z każdego z jego uczniów to co najlepsze – i to głównie zaowocowało tą niesłychanie bogatą listą osób, których kariera naukowa rozwinęła się dzięki inicjatywie, ogromnej

życzliwości i opiece Naszego Mistrza. I wreszcie czwarta cecha osobowości Profesora, którą my wszyscy ceniliśmy sobie najwyżej – jego niewzruszona stałość. Profesor Górecki, gdy już obdarzył kogoś zaufaniem, wspomagał go i wspierał stale, niezawodnie i z pełnym poświęceniem. Każdy z nas, uczniów Profesora, może sobie przypomnieć przynajmniej jedno takie wydarzenie, kiedy cała kariera naukowa, cały dorobek i cała przyszłość stały pod znakiem zapytania. W tych trudnych chwilach spotykaliśmy się ze strony Naszego Mistrza zawsze z pełnym, zdecydowanym i skutecznym poparciem, co prowadziło do unikania wielu nieszczęść.

Mógłbym jeszcze długo wymieniać osiągnięcia Profesora. Mógłbym wspomnieć o stworzonym przez Niego i przez ponad 40 lat kierowanym Instytucie, z którego wyłoniły się cztery ważne Katedry Wydziału Elektrotechniki, Automatyki i Elektroniki AGH, mógłbym podać wykaz prac dla przemysłu lub gospodarki narodowej, które osobiście prowadził Profesor Górecki, mógłbym powołać się na cytaty Jego prac i na ich ogłoszone drukiem recenzje, mógłbym powiedzieć o tym, jak wspaniałym Człowiekiem jest Profesor Górecki jednak ograniczone ramy tego artykułu zdecydowania na to nie pozwalają. Dlatego zamiast przytaczać dalsze argumenty spróbuję teraz dokonać pewnego podsumowania.

Nie ulega wątpliwości, że wkład Profesora Góreckiego do automatyki Polskiej i światowej jest znaczący, a w niektórych obszarach wręcz doniosły. Nie ulega także wątpliwości, że stworzył on polską szkołę teorii sterowania, która obecnie rozwija się i ma liczne międzynarodowe sukcesy. Nie będzie też żadnej przesady w twierdzeniu, że Wydział Elektrotechniki, Automatyki i Elektroniki Akademii Górniczo-Hutniczej w jego obecnej postaci został w decydującym stopniu ukształtowany właśnie dzięki pracy oraz – co ważniejsze – dzięki trafnym i dalekowzrocznym inicjatywom Profesora Góreckiego. Wreszcie będzie tylko stwierdzeniem oczywistego faktu, jeśli powiem, że wypromował On i ukształtował naukowo ogromną, wręcz rekordową liczbę badaczy, którzy całą swoją karierę naukową zawdzięczają właśnie pracy i inspiracji Profesora Góreckiego. Przedstawiwszy i przypomniawszy wymienione fakty pozwalam sobie na koniec złożyć Jubilatowi najserdeczniejsze życzenia z okazji 80. rocznicy Jego urodzin oraz z okazji 50-lecia istnienia zbudowanej przez Niego Katedry.

Ad multos annos Profesorze!

45 lat Wydziału Metali Nieżelaznych

W tym roku Wydział Metali Nieżelaznych obchodzi Jubileusz 45. lecia powstania. Główne obchody Jubileuszowe odbyły się w dniach 21 i 22 września br.

W dniu 21 września odbyła się konferencja nt. „Metale Nieżelazne '07”, która składała się z dwóch części.

Konferencję otworzył prof. Wojciech Libura przedstawiając program konferencji, a następnie Dziekan Wydziału prof. Krzysztof Fitzner przywitał gości i zapoznał zebranych z głównymi kierunkami działalności Wydziału tak w zakresie kształcenia jak i badań naukowych. W kronice AGH w roku akademickim 1962/63 zapisano: „...w 1962/63 r. nastąpiło dalsze organizacyjne powiększenie Akademii Górniczo-Hutniczej, gdyż utworzony został nowy, dziewiąty wydział Metali Nieżelaznych”. Wydział ten jest unikalną placówką naukowo – dydaktyczną w skali kraju. Kształci specjalistów oraz prowadzi badania naukowe podstawowe i użytkowe dla potrzeb współczesnej metalurgii i inżynierii materiałowej, przetwórstwa metali nieżelaznych, przemysłów pokrewnych i metaloznawstwa. Rosnące zapotrzebowanie na specjalistów z zakresu wiedzy technicznej i ekonomicznej spowodowało uruchomienie kierunku zarządzania i inżynierii produkcji. Komitet Badań naukowych zakwalifikował wydział do jednostek naukowo – badawczych najwyższej kategorii, przyznając mu wiodącą rolę w kształtowaniu kierunków badań, ma to niewątpliwie bezpośredni wpływ na poziom kształcenia i nowoczesność przekazywanej studentom wiedzy.

Kadra nauczająca wydziału to: 23 profesorów i doktorów habilitowanych oraz 44 doktorów i magistrów, która to kadre wspierają w prowadzeniu dydaktyki doktoranci.

W zakresie rozwoju kadry naukowej wydział wypromował 326 doktorów i przeprowadzono 34 przewody habilitacyjne.

Kadra naukowa wydziału realizuje obecnie 29 grantów badawczych i zamawianych, 9 grantów celowych, a grantów zagranicznych 7. Jednocześnie wydział będzie prowadzącym program innowacyjności gospodarki w latach 2008–2011 na ogólną kwotę 68,5 miliona złotych.

Wydział wypromował na studiach dziennych magistrów inżynierów i 40 inżynierów, na studiach zaocznych 261 inżynierów i 57 magistrów.

Pierwsza część konferencji to przedstawienie szeregu referatów

ilustrujących część prowadzonych przez Wydział badań naukowych.

Druga część konferencji to prezentacja kierunków badawczych katedr wydziału oraz przedstawienie nowej struktury organizacyjnej, która od dnia 1.10.2007 r. będzie następująca:

- Katedra Fizykochemii i Metalurgii Metali Nieżelaznych,
- Katedra Przeróbki Plastycznej i Metaloznawstwa Metali Nieżelaznych,
- Katedra Stopów Metali Nieżelaznych,
- Katedra Struktury i Mechaniki Ciała Stałego,

- Katedra Inżynierii Procesowej.

Struktura ta pozwoli na dalsze poszerzenie zakresu badań naukowych jak i podniesienie jakości nauczania.

Ostatnim aktem uroczystości było wspólne spotkanie wychowanków wydziału i kadry nauczającej, które odbyło się w nadzwyczaj serdecznej atmosferze wzruszających spotkań po latach, wspominania lat spędzonych w murach AGH i nadziei na dalsze spotkania.

oprac. dr inż. Jerzy Nowakowski

Wydział Metali Nieżelaznych – 45 lat istnienia

(aula – 22.09.2007)

**Panie Rektorze,
Panie Dziekanie,
Koleżanki i Koledzy**

Piętro wyżej można oglądnąć replikę brontozaura, zaś dziekan Fitzner postanowił zademonstrować okaz prehistorycznego mamuta, w dodatku żywego. W związku z tym zwrócił się do mnie abym zabrał głos na dzisiejszym spotkaniu. Lekkomysłnie dodał, że mogę mówić nawet 10 minut!

Przechodząc do tonacji bardziej serio – ta sala, aula, przypomina mi szereg wydarzeń ważnych, w życiu kraju, uczelni a i moim własnym. – Wiosna czterdziestego piątego roku, pierwsze zetknięcie z uczelnią. Razem z około trzystu przyjętymi na studia kolegami siedziałem tam gdzie Wy dzisiaj. Rektor Goetel przywitał nas górniczym „Szczęść Boże”, tymi samymi słowami, które usłyszeliśmy przed chwilą od obecnego z nami Prorektora Cieśli. Rektor Goetel, przemawiał z tego samego miejsca z którego, zaledwie przed kilku miesiącami, gubernator Frank zapewniał że „w tym budynku już nigdy, nikt nie będzie mówił po polsku”. – Nie mieliśmy złudzeń w jakich warunkach przyjdzie nam żyć, wierzyliśmy jednak, że zdobywając wykształcenie będziemy mogli być pożyteczni dla społeczeństwa. I rzeczywiście z tego „miotu” wyszło około czterdziestu profesorów wyższych uczelni oraz wielu wybitnych inżynierów odbudowujących i rozbudowujących zakłady przemysłowe, opracowujących nowe technologie itp. – Czasy były straszliwe, terror stalinowskich procesów politycznych i zapadających wyroków; – odbywające się w tej auli masówki na których tłumaczono, że ci którzy walczyli z okupantem w rzeczywistości byli zdrajcami, zaś prawdziwymi patriotami są ci którzy przyszli z nowym okupantem i realizują jego okrutną politykę. – Profesor Mięśowicz, który przyjmował nas na studia, powiedział po latach „nie pytałem wówczas z jakiego lasu przychodzicie”. Dominująca większość z nas była jednak, w okresie okupacji niemieckiej, w jakiejś formie związana z „akowską” konspiracją, o której oficjalna propaganda mówiła „AK – zapluty karzeł reakcji”. – Intensywna praca i nauka pozwalały nam zachowywać równowagę psychiczną.

Rok 56, spontaniczne spotkanie w auli, nadzieja, wprawdzie ustrój

pozostaje, ale być może jego realia będą bardziej znośne. Następne lata, mniej zbrodniczych praktyk, bardziej zakamuflowane ich formy, lecz nadal pełnia zakłamania. Znow masówki na których tłumaczono, kto jest dobry, a kto zły, kogo należy podziwiać i czcić, a kogo potępiać i nienawidzić.

Wreszcie data, od której liczymy nasz jubileusz, rok 62. Dotychczas tradycyjnymi „polskimi metalami nieżelaznymi” były cynk i ołów. Pojawienie się perspektywy ogromnego przemysłu miedziowego zainspirowało prof. Krupkowskiego aby, na bazie istniejących w AGH katedr, utworzyć Wydział Metali Nieżelaznych którego działalność dydaktyczna i badawcza koncentrowała by się na tych metalach. Realizacja projektu nie była łatwa, pojawiło się wielu oponentów. Z braku czasu nie będę omawiał przedstawianych motywów. Spory trwały dość długo. Wreszcie odbyło się w Warszawie posiedzenie, z udziałem dostojników władnych podjąć decyzję. Jak często bywa na tego rodzaju długich obradach, gdy wszyscy są już zmęczeni wieloma „zakalcowatymi” wystąpieniami, jakaś celna wypowiedź może przeważać szalę. – Jednym z głównych przeciwników powstania wydziału była pani profesor, chemik, z poza krakowskiej uczelni. Zabierając głos stwierdziła, że „uczelnia powinna być miejscem racjonalnego myślenia oraz powinna uczyć racjonalnego działania. W związku z tym nonsensem jest tworzenie wydziału który już w swej nazwie ma negację – metale *nie*żelazne”. Profesor Ptak, reprezentujący AGH, odpowiedział „zgadzam się z panią profesor i stawiam wniosek aby zlikwidować również chemię *nie*organiczną”. Nie był to wprawdzie argument (?) rzeczowy, ale podobał się to zebranym i praktycznie przesądził o utworzeniu WMN. Wyniki działalności naukowej tego Wydziału zajęły i nadal zajmują wysoką pozycję w rankingu uczelnianym. Bezspornym dowodem wysokiego poziomu kształcenia kadr dla przemysłu są obecni tu koleżanki i koledzy. – Problemy WMN jednak się nie skończyły. Co jakiś czas wraca, jak fala morska, myśl aby doprowadzić do zniknięcia istniejącego wydziału, a raczej jego nazwy, przez włączenie w inne struktury uczelniane. Wydaje się że w perspektywie czasu zniknięcie „szylidu” WMN, integrującego ludzi uczelni i przemysłu, będzie szkodliwe dla obu stron. Zapewne będzie to korzystne

dla innych ośrodków, które po jakimś czasie, zapewne w nieco zmienionej formie, chętnie go podejmą. Jeśli myślicie koleżanki i koledzy podobnie, możecie współdziałać w przeciwstawianiu się tym pomysłom mówiąc w różnych gremiach o efektywnej współpracy WMN z waszymi zakładami.

Wróćmy do wydarzeń w kraju i ich słyszalnego w auli echa. Rok 68 „syjoniści do Syjamu”, Ursus, Radom, Gdańsk, za każdym razem masówki, na których usiłowano przekonywać o potrzebie potępiania „kogo należy” i wychwalania władz które zostały zmuszone do podjęcia „odpowiednich działań”. Zebrań na których usiłowano przekonywać że podwyżki cen jednych towarów przy równoczesnych obniżkach innych dają w efekcie podwyżkę „realnych płac” (jeden z laborantów, zabierając głos w dyskusji, zapytał nawnie „czy nie było by prościej zostawić ceny bez zmian, a tą „realną podwyżkę” uzyskać przez zwiększenie pensji?”. Rok 80, euforia Solidarności, zebranie delegatów w auli (brałem w nim udział), na którym powstaje uczelniany komitet „S”. Stan wojenny, w którym przychodzi mi dziekanic przez kilka lat, razem z prof. Zofią Orman – „non iron lady” – oraz nieodżałowanym Tolkim Pasierbem. Zorganizowane w auli, na żądanie milicji, spotkanie z dziekanami i przedstawicielami organizacji młodzieżowych. Spotkanie, na którym przybyli oficerowie mocno podniesionym głosem oskarżali nie odpowiadając jednak na zarzuty dotyczące pobic naszych studentów. – Dzięki mądrej i odważnej postawie rektorów Kleczkowskiego i Górczyca, dzięki zaufaniu i dobrym kontaktom z wydziałami, organizacjami młodzieżowymi, a nawet z większością partyjnych kolegów, udało się uniknąć niektórych represji, które dotknęły szereg innych uczelni zmuszonych do relegowania wielu studentów. W przypadku bardzo silnych nacisków „zawieszano” studenta, z tym że „nie oficjalnie” uczęszczał dalej na zajęcia, zdawał kolokwia itp., tak aby po „odwieszeniu” nie miał braków. Burzliwe posiedzenia Rad Wydziałów i Senatu, na których zgłaszano protesty przeciw brutalnym aktom przemocy ze strony ZOMO; – przeciągające się nieraz poza północ dyżury dziekańskie w DA aby, w przypadku zdarzających się napadów „zomowców”, byli na miejscu świadkowie tych akcji. – Wszystko to złościło ogromnie władze, które „odgrywały się” nieraz bardzo brutalnymi działaniami, których celem było zastraszenie i upokorzenie władz uczelni. Jest to jednak cena którą trzeba czasem zapłacić jeśli na pierwszym planie stawia się wypełnianie podjętych obowiązków, a nie własne korzyści i karierę.

Rok 90 i znow euforyczne spotkania w auli. Nareszcie wypłynęliśmy na spokojne

wody i teraz może być już tylko coraz lepiej. W tym momencie przyszło to co najbardziej bolesne. Jedność społeczeństwa, dająca nam poczucie siły, zaczęła się rozspychać prowadząc do dziś widocznej dezintegracji.

W moim wystąpieniu jak refren powtarzam, że przez wszystkie te lata, niezależnie od dramatycznych wydarzeń w kraju, życie uczelni, jej działalność dydaktyczna i naukowa, biegło normalnym torem. Burzliwe wydarzenia niekiedy zakłócały tę normalność lecz na szczęście nie zdołały jej zniszczyć. Podaję przykład ilustrujący jak bardzo ta „normalność” jest „zakotwiczona” w ludziach uczelni i bywa zachowana nawet w dramatycznych okolicznościach. – Mój starszy kolega, Stefan Jaworski, w letniej sesji egzaminacyjnej 1939 roku oblał matematykę u prof. Gołąba Wybuchła wojna, prof. Gołąb aresztowany w „Sonderaktion krakau” spędza miesiące

w Sachsenhausen. Zwolniony, w wyniku starań zagranicznych ośrodków naukowych, wraca do Krakowa i włącza się do działalności tajnego uniwersytetu. Stefan zmobilizowany, jako plutonowy podchorąży, dostaje się do niewoli rosyjskiej (ściślej mówiąc zostaje uwięziony, jeńców bierze się do niewoli w działaniach wojennych tu zaś nie było wojny lecz bandycki napad). Zostaje osadzony w Starobielsku. Szczęśliwie sowieci, nie biorą pod uwagę, że jako podchorąży wchodzi w skład korpusu oficerskiego, przekazują go Niemcom, w grupie podoficerów urodzonych na ziemiach włączonych do „Reichu”. Zostaje osadzony w obozie jenieckim, z którego pod koniec wojny ucieka i przedziera się do armii polskiej we Włoszech. Wraca do kraju w 46 roku z zamiarem kontynuowania studiów. Zaczyna od nieszczonej matematyki. Opowiadał mi potem „zgłaszam się do profesora Gołąba, a ten spojrzal na mnie

i mówi – no to dam panu tę samą caleczkę, której pan nie rozwiązał poprzednim razem”. Koszmar lat wojny odsunął się na daleki plan, wróciły nie zawsze przyjemne lecz normalne, realia życia w uczelni.

Żyjemy w czasach braku zaufania, podejrzliwości, wzajemnych oskarżeń przegradzających się niekiedy we wrogość. Dobrze jest powrócić myślą do lat naszych studiów, do normalności życia w uczelni. Przebywaliśmy wówczas w gronie przyjaznych kolegów, na których zawsze można było liczyć. Ktoś kto miał inne zdanie *nie był naszym przeciwnikiem* zaś *przeciwnik nie stawał się automatycznie wrogiem*. Ufaliśmy sobie i byliśmy wzajemnie życzliwi.

Tak było, tak może być i tak *powinno być w naszym społeczeństwie*. – czego koleżankom, kolegom, a i sobie życzę.

✉ prof. Jerzy Sędzimir

Metale Szlachetne 2007

W dniach 26–28 września br. odbyła się w Zakopanem VIII Konferencja „Metale Szlachetne 2007”. Podstawowa problematyka konferencji obejmuje zagadnienia:

- otrzymywanie metali szlachetnych,
- metody i sposoby rafinacji metali szlachetnych,
- nowe technologie otrzymywania metali szlachetnych,
- zastosowanie metali szlachetnych (elektronika, przemysł chemiczny, fotochemiczny, stopy),
- skup, sprzedaż, recykling złomów metali szlachetnych,
- urządzenia do produkcji wyrobów z metali szlachetnych.

W tegorocznej konferencji przedstawiono nowoczesne metody identyfikacji molekularnej do oczyszczania i rozdzielania chlorokompleksów metali szlachetnych, innowacyjny proces

projektowania precyzyjnych odlewów z metali szlachetnych oraz jakościowe problemy produkcji drutów z metali szlachetnych przeznaczonych na siatki katalityczne. Część przedstawionych referatów dotyczy nowej dziedziny związanej z metalami szlachetnymi, a mianowicie produkcji i własności kompozytów na bazie metali szlachetnych, takich jak : srebro – włókna wolframowe, srebro – węgiel wolframu, czy też zużycie trybologiczne kompozytów na osnowie srebra.

Przedstawiono też zagadnienia z własnościami stopów Ag-Cu i Ag-Cu-Al.

Całkiem nowym zagadnieniem było przedstawienie wpływu dodatków stopowych do wyrobów z metali szlachetnych, które uznaje się za szkodliwe dla zdrowia użytkowników tych wyrobów jak np. nikiel w białym złocie.

Wszystkie przedstawione problemy były żywo dyskutowane przez liczne grono uczestników, które składało się z uznanych fachowców tej dziedziny.

✉ oprac. dr inż. Jerzy Nowakowski

PL-Grid

Koncepcja budowy ogólnopolskiej infrastruktury Gridowej

W listopadzie 2006 roku w Warszawie, z inicjatywy ACK CYFRONET AGH, zostało zawarte porozumienie pomiędzy przedstawicielami:

1. Akademyjne Centrum Komputerowe CYFRONET AGH w Krakowie (ACK CYFRONET AGH) – koordynator Programu PL-Grid,
2. Interdyscyplinarne Centrum Modelowania Matematycznego i Komputerowego w Warszawie (ICM UW),
3. Poznańskie Centrum Superkomputerowo-Sieciowe w Poznaniu (PCSS),
4. Centrum Informatyczne Trójmiejskiej Akademickiej Sieci Komputerowej w Gdańsku (CI TASK),
5. Wrocławskie Centrum Sieciowo – Superkomputerowe we Wrocławiu (WCSS),

będącymi członkami-założycielami Programu PL-Grid.

Sygnatariusze niniejszego porozumienia powołali Radę Programu „PL_Grid”, która będzie czuwać nad tworzeniem i rozwojem polskiego gridu, wykorzystującego dotychczasowy dorobek polskich zespołów w tej dziedzinie i w pełni zintegrowanego z gridem europejskim. W skład Rady Programu wchodzi: prof. Kazimierz Wiatr – Przewodniczący, prof. Michał Turała, prof. Piotr Bała, dr inż. Marian Bubak, dr inż. Józef Janyszek, dr inż. Norbert Meyer, dr inż. Jarosław Nabrzyski, mgr inż. Mściśław Nakonieczny, dyrektor Grzegorz Żbikowski.

W ramach porozumienia, Strony zobowiązały się do wspólnego uczestnictwa w programie „PL-Grid”, którego podstawowym zadaniem jest utworzenie ogólnopolskiej produkcyjnej infrastruktury gridowej.

Powołanie PL-Gridu było odpowiedzią na postanowienia organizacji e-IRG (e-Infrastructures Reflection Group), powołanej w roku 2003 przez Unię Europejską, m.in. w celu wypracowania spójnej koncepcji jednego europejskiego gridu. PL-Grid będzie realizować także cele i postanowienia określone w planach informatyzacji i rozwoju infrastruktury informatycznej Państwa.

Cele i uzasadnienie Programu PL-Grid

Polska powinna jak najszybciej rozpocząć budowę narodowego Gridu, gdyż bez takiej infrastruktury nie będzie możliwy udział nauki polskiej w wielu programach badawczych, w szczególności w 7 Programie Ramowym UE. Przedsięwzięcie to powinno mieć charakter strategiczny, a jego głównym celem powinno być stworzenie platformy dla e-Science w naszym kraju. Docelowo infrastruktura gridowa powinna dostarczać szeroko rozumianych usług komputerowych dla nauki. Dzięki infrastrukturze gridowej, wygodny dostęp do zasobów komputerowych uzyskają zespoły badawcze spoza środowisk, w których działają centra KDM. Przedstawiana narodowa inicjatywa gridowa „PL-Grid” wychodzi naprzeciw działaniom innych krajów, a także zamierzeniom Unii Europejskiej, planującej połączenie gridów narodowych w europejski produkcyjny grid dla e-Science (pod roboczym hasłem European Grid Initiative – EGI).

Dzięki powstaniu PL-Gridu tworzenie gridów dziedzinowych będzie łatwiejsze i znacznie mniej kosztowne, gdyż nie będzie powielania podobnych podstawowych, wspólnych modułów funkcjonalnych, które będą zainstalowane i utrzymywane w ramach PL-Gridu, a ponadto w budowie gridów dziedzinowych będzie można wykorzystać doświadczenie uzyskane przez zespół PL-Grid.

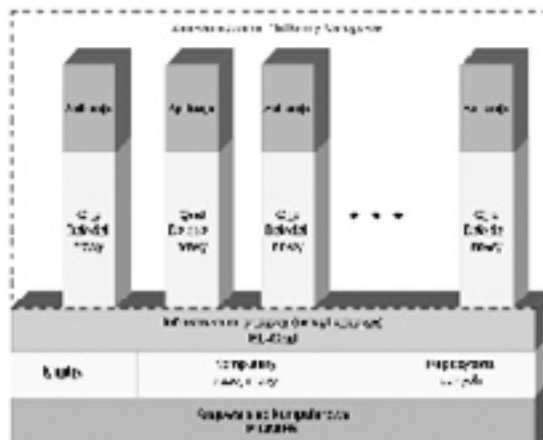
Zespół ten będzie też wspierał transfer wiedzy między gridami dziedzinowymi.

Aktualnie prowadzenie badań naukowych wymaga wykorzystania zaawansowanych technologii informatycznych. W Polsce rośnie liczba zespołów naukowych, które intensywnie ze sobą współpracują, a do tego niezbędne są narzędzia informatyczne umożliwiające gromadzenie i wymianę uzyskanej wiedzy w skali globalnej. Wyniki eksperymentów tworzą olbrzymie, rozproszone zbiory danych o różnorodnej strukturze, których opracowanie wymaga narzędzi dostępu, ich integracji oraz przetwarzania danych. Symulacja komputerowa jest w pełni akceptowaną metodą badawczą i coraz częściej łączone są ze sobą wyniki uzyskane z symulacji i eksperymentów. Takie nowatorskie podejście w przeprowadzaniu badań (e-Science) jest widoczne w wielu dziedzinach nauki. Technologia gridowa oferuje nowe możliwości, dlatego jest nieoceniona w realizacji takich nowatorskich zadań badawczych. e-Science obejmuje m.in. takie dziedziny badań jak:

- fizyka, astronomia, astrofizyka,
- chemia,
- biologia, bioinformatyka,
- meteorologia, klimatologia,
- medycyna,
- nauki o Ziemi,
- zaawansowane przetwarzanie tekstów,
- przetwarzanie wiedzy i zarządzanie wiedzą,
- e-learning.

Podstawowym celem budowy infrastruktury PL-Grid jest dostarczanie społeczności naukowej naszego kraju usług gridowych umożliwiających realizację modelu e-Science w poszczególnych dziedzinach naukowych (wymienionych powyżej). Cel ten zostanie osiągnięty poprzez następujące działania:

- budowa infrastruktury gridowej w pełni kompatybilnej i interoperabilnej z gridem europejskim i światowym dzięki współpracy z zespołami rozwijającymi grid europejski (EGEE, DEISA, OMII, C-OMEGA, ESFRI),
- zapewnienie działania tej infrastruktury w trybie produkcyjnym (jak obecnie jest to realizowane w odniesieniu do sieci komputerowej),
- bieżące zarządzanie,
- umożliwienie działania gridów dziedzinowych,
- stosowanie i propagowanie standardów w odniesieniu do usług gridowych,
- dostosowywanie PL-Gridu do wymagań użytkowników,
- integracja, testowanie, składanie i instalowanie w PL-Gridzie oprogramowania pochodzącego z wiodących projektów gridowych (polskich i zagranicznych),

Rysunek 1: Infrastruktura gridowa dla e-Science

- zapewnienie wsparcia dla użytkowników PL-Gridu poprzez organizowanie doradztwa i szkoleń.

Analogicznie do podobnych rozwiązań w innych krajach, nasz narodowy grid powinien mieć wspólną bazową infrastrukturę, na której powinny być konstruowane specjalizowane dziedzinowe systemy gridowe, obejmujące usługi i narzędzia zorientowane na specyficzne typy aplikacji (rys. 1).

Dziedzinowe systemy gridowe mogą być rozwijane i utrzymywane w ramach odrębnych projektów. Takie podejście powinno umożliwić efektywne wykorzystanie dostępnych środków finansowych.

Struktura PL-Grid

PL-Grid będzie od początku zintegrowany ze światowym gridem, a w szczególności – z systemami gridowymi powstałymi w wyniku projektów EGEE i DEISA (Rys. 2). PL-Grid będzie reprezentował Polskę w tworzonej Europejskiej Inicjatywie Gridowej (EGI).

Oprogramowanie PL-Gridu powinno obejmować (idąc od strony użytkownika aż do sprzętu):

- narzędzia użytkownika, takie jak: portale, systemy zarządzania i monitorowania aplikacji, wizualizacji wyników i innych zgodnych z używanym w PL-Grid oprogramowaniem niższych warstw,
- biblioteki programistyczne,
- system wirtualnych organizacji: podsystemy certyfikatów i kont, rozliczanie wykorzystania zasobów, podsystem bezpieczeństwa,
- system zarządzania danymi: katalogi metadanych, zarządzanie replikami, transfer plików,
- system zarządzania zasobami: zarządzanie zadaniami, monitorowanie aplikacji, usług gridowych i infrastruktury, zarządzanie licencjami, zarządzanie lokalnymi zasobami.

Rysunek 3: Struktura PL-Gridu

W obrębie PL-Gridu będą funkcjonować 3 struktury gridowe: grid produkcyjny, grid deweloperski i grid testowy. Dla prawidłowego funkcjonowania PL-Gridu w dłuższym horyzoncie czasowym nieodzowne jest monitorowanie postępu w zakresie systemów gridowych i na tej podstawie proponowanie ulepszeń PL-Gridu.

Realizacja Programu PL-Grid

W celu realizacji Programu PL-Grid powołano w grudniu 2006, na czas nieokreślony, Konsorcjum PL-Grid, które jest zarządzane przez Radę Konsorcjum, sprawującą funkcje stanowiące i nadzorcze. W skład Rady wchodzi osoby delegowane przez

uczestników Konsorcjum. Na czele Rady Konsorcjum stoi Przewodniczący, który wybierany jest przez Radę na trzyletnią kadencję. Pierwszym Przewodniczącym został wybrany prof. Piotr Bała z ICM UW.

Rada Konsorcjum jest odpowiedzialna za:

- strategię i program merytoryczny działania Konsorcjum,
- ustalenie zasad wykorzystania i podziału środków finansowych oraz majątku i wartości własności intelektualnych, uzyskanych w wyniku działalności Konsorcjum,
- dokonanie oceny merytorycznych i finansowych sprawozdań przedkładanych przez Koordynatora,
- podejmowanie decyzji o przyjęciu nowego uczestnika Konsorcjum.

Rada Konsorcjum powołała prof. Jacka Kitowskiego na stanowisko Dyrektora Konsorcjum PL-Grid, który kieruje działalnością Konsorcjum i koordynuje jego działania w kraju i na forum międzynarodowym.

W celu zapewnienia sprawnego funkcjonowania Konsorcjum, Rada Konsorcjum powołuje Zarząd Konsorcjum PL-Grid na czas trwania kadencji Rady Konsorcjum.

W celu realizacji zaplanowanych celów i zadań, Konsorcjum PL-Gridu złożyło wniosek Projektu PL-Grid o finansowanie do Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego (MNiSzW). Projekt PL-Grid dotyczy stworzenia i rozwoju polskiej, stabilnej infrastruktury gridowej, w pełni kompatybilnej i interoperabilnej z gridem europejskim i światowym. Infrastruktura ta – zasoby obliczeniowe i systemy składowania danych, ale także dostarczane usługi – wychodzi naprzeciw potrzebom polskiego środowiska naukowego w wielu dziedzinach nauki. Projekt oparto o Program Rozwoju Infrastruktury Informatycznej Nauki na lata 2007 – 2013; zatwierdzony przez MNiSzW 28 czerwca 2007.

Zadania Projektu zostały podzielone na kilka pakietów roboczych:

- Zarządzanie (koordynacja, architektura PL-Grid i rozpowszechnianie informacji) – koordynowany przez ACK CYFRONET AGH (Kraków),
- Planowanie i rozwój infrastruktury sprzętowej – TASK (Gdańsk),
- Centrum operacyjne – ACK CYFRONET AGH,
- Rozwój oprogramowania gridowego i narzędzi użytkownika – PCSS (Poznań),
- Wsparcie dla gridów dziedzinowych – ICM (Warszawa),
- Centrum bezpieczeństwa – WCSS (Wrocław).

Proponowany czas realizacji projektu, obejmujący inwestycje sprzętowe, jak i rozwój podstawowego oprogramowania oraz obsługę sprzętu i użytkowników, planowany jest na okres 3-letni (2008-2010).

Konsorcjum zamierza kontynuować Projekt w latach 2011–2013, przy czym jego kształt będzie zależał od wyników wcześniejszych prac, zapotrzebowania użytkowników oraz tendencji w tym zakresie w Europie i w świecie.

✉ **Zofia Mosurska, Kazimierz Wiatr**
ACK CYFRONET AGH

Sympatycznej, koleżeńskej, pełnej radości i humoru

Gieni Uchacz

gratulujemy
40-lecia pracy w murach AGH

Koleżanki i Koledzy z Biura Rektora

Porównanie dwóch systemów kształcenia: tradycyjnego i nowego „Bolońskiego”

Podstawą różnic pomiędzy systemami jest zmiana „filozofii” studiów.

System boloński* to odejście od „nauczania” na rzecz „uczenia się”, co oznacza generalny wzrost udziału studenta w procesie edukacji poprzez odejście od sztywnego systemu kształcenia na rzecz indywidualnego kształtowania programu studiów, tempa jego realizacji, miejsc zaliczania programu.

Uelastycznienie programu studiów i indywidualizacja trybu jego realizacji wymagała zmiany w organizacji studiów [6], a także stosowania innych procedur tworzenia indywidualnych programów oraz kontroli przebiegu studiów. Zostało to osiągnięte w wyniku wprowadzenia systemu ECTS, tj. Systemu transferu oraz akumulacji punktów i przenoszenia osiągnięć [1], [5], który jest niezbędnym narzędziem do zarządzania elastycznym systemem studiów.

Porównanie organizacji studiów w systemach tradycyjnym i bolońskim:

1. W systemie tradycyjnym istniały trzy modele studiów wyższych:

- studia magisterskie jednolite (**SMJ**) będące podstawową formą organizacji studiów – doprowadzające studenta do dyplomu mgr (mgr inż.)
- studia szeregowe (**SZ+SUM**) złożone z następujących po sobie: studiów zawodowych (SZ) kończących się dyplomem licencjata lub inżyniera oraz studiów magisterskich uzupełniających (SUM).
Kształcenie na studiach szeregowych prowadzone było na tym samym kierunku studiów [4].
- studia typu MY – tj. studia magisterskie z możliwością wcześniejszego ich ukończenia na poziomie studiów zawodowych (z dyplomem inż.). Studia MY były inną formą organizacji studiów SMJ, która stwarzała możliwość zaliczenia w pierwszych 6-7 semestrach wszystkich przedmiotów ze standardów studiów zawodowych.
Studia MY wprowadzone były w tzw. elastycznym systemie kształcenia [3] i rozpowszechnione przede wszystkim w największych uczelniach technicznych kraju.

2. W systemie bolońskim studia zorganizowane są jako studia dwustopniowe:

- studia I stopnia, tj. studia licencjackie lub inżynierskie kończące się odpowiednio dyplomem licencjata lub inżyniera
- studia II stopnia, tj. studia magisterskie, na których mogą studiować osoby posiadające dyplom licencjata, inżyniera, magistra.
Ukończenie studiów I stopnia na jednym kierunku pozwala na kształcenie na studiach II stopnia na innym kierunku (nie każdym). Kontynuacja nauki na drugim stopniu pozwala na uzyskanie kompetencji zbliżonych do modelu tradycyjnego typu SZ+SUM.

✉ **dr hab. inż. Tadeusz Orzechowski prof. AGH**
Pełnomocnik Rektora ds. Studenckich i Kształcenia

* pod pojęciem „system boloński” rozumiemy boloński model studiów dwustopniowych z równoczesnym zastosowaniem systemu ECTS do zarządzania tymi studiami. System boloński obowiązuje w Polsce od 1 października 2007 r. W AGH wchodzi w życie od I roku studiów w roku akademickim 2007/2008.

Literatura:

1. „European Credit Transfer and Accumulation System User's Guide” – Komisja Europejska 14.02.2005.
2. B. Macukow: „System akumulacji i przenoszenia osiągnięć”, Referat w AGH, Kraków, 24.01.2007.
3. T. Orzechowski: „Elastyczny system kształcenia w AGH”, Biuletyn Informacyjny Pracowników AGH nr 77, Kraków, kwiecień 2000.
4. T. Orzechowski: „Tytuły absolwentów szkół wyższych oraz warunki kwalifikacji na studia magisterskie uzupełniające”, Biuletyn Informacyjny Pracowników AGH nr 78, Kraków, maj 2000.
5. Rozporządzenie Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 3.10.2006 w sprawie warunków i trybu przenoszenia osiągnięć studenta, Dziennik Ustaw nr 187/2006, poz. 1385.
6. T. Saryusz-Wolski: „Boloński model studiów dwustopniowych”, Seminarium KA KRASP, Bydgoszcz, 10 maja 2006.

Porównanie trybu realizacji programu i zaliczania studiów

Lp.	tradycyjny system kształcenia	system boloński
1. sposób kontroli zaliczania studiów	w toku studiów zaliczane są kolejne semestry	w toku studiów student gromadzi przypisane do przedmiotów punkty, które otrzymuje w przypadku osiągnięcia założonych efektów kształcenia przewidzianych programem przedmiotu i po otrzymaniu pozytywnej oceny końcowej z przedmiotu
2. charakterystyka systemów	system sztywny z określonym dla wszystkich studentów jednakowym planem studiów i z realizacją programu wg z góry określonych semestralnych planów studiów	system elastyczny, w którym student indywidualnie określa sposób realizacji programu i celów kształcenia (tzw. „indywidualna budowa semestru”) z uwzględnieniem zasad określonych przez regulamin studiów
3. okresowa kontrola postępów w nauce	student kolejno zalicza semestry, a w indeksie pojawia się zapis „zaliczam semestr ...”	student gromadzi punkty (patrz pkt 1) poprzez zaliczanie przedmiotów, do których punkty są przypisane i po uzyskaniu wymaganej liczby punktów uzyskuje wpis na określony semestr: w indeksie pojawia się zapis „wpis na semestr ... z liczbą punktów ...”
4. ukończenie studiów	ukończenie studiów następuje po zaliczeniu wszystkich semestrów i złożeniu egzaminu dyplomowego	ukończenie studiów następuje w wyniku zebrania odpowiedniej liczby punktów [5] oraz zdania końcowego egzaminu dyplomowego

Porozumienie w zakresie kształcenia inżynierów mechaników

W dniu 31 lipca 2007 r. Prorektor AGH ds. Współpracy i Rozwoju prof. Jerzy Lis podpisał list intencyjny dotyczący przystąpienia do grupy roboczej ds. współpracy uczelni technicznych i przemysłu w zakresie kształcenia inżynierów mechaników dla potrzeb nowoczesnych technologii. Stronami porozumienia są uczelnie polskie: Akademia Górniczo-Hutnicza oraz Politechniki Gdańska, Łódzka, Poznańska, Rzeszowska, Śląska, Warszawska i Wrocławska oraz Instytut Lotnictwa w Warszawie. Grupa robocza została uformowana na spotkaniach przedstawicieli uczelni w roku 2006. Jej celem jest wspólne działanie na rzecz zwiększenia liczby studentów i podniesienia jakości kształcenia inżynierów mechaników w tym szczególnie: rozwoju bazy dydaktycznej i badawczej uczelni, modernizacji programów studiów, organizacji staży przemysłowych dla pracowników dydaktycznych i organizacji praktyk studenckich oraz wspólnego występowania o środki pomocowe z funduszy Unii Europejskiej. Instytut Lotnictwa zadeklarował pełnienie funkcji koordynatora i zapewnienie obsługi administracyjnej działań.

Rola jaką pełni w tej grupie roboczej Instytut Lotnictwa wynika z potrzeb kadrowych jednego z jego oddziałów. W wyniku umowy o współpracy pomiędzy GE Aircraft Engines (jedną z firm

tworzących General Electric) oraz Instytutem Lotnictwa w Warszawie, w 2000 roku powstał w Instytucie Lotnictwa oddział Engineering Design Center, który obecnie ma następujące oddziały: GE Aviation, GE Energy, GE Oil&Gas. W związku z rosnącymi potrzebami zatrudnienia znacznej liczby inżynierów mechaników utworzono najpierw grupę roboczą, która następnie ma zostać przekształcona w konsorcjum uczelni polskich. Zasadniczym celem działań jest podniesienie poziomu wykształcenia i zwiększenie liczby studentów na kierunkach mechanicznych. Dotyczy to szczególnie kierunków Mechanika i Budowa Maszyn, Automatyka i Robotyka, Lotnictwo i Kosmonautyka, Energetyka, Oceanotechnika, Mechatronika oraz Inżynieria Materiałowa. Obecnie przygotowywane są dwa projekty do zgłoszenia do projektu systemowego realizowanego w ramach Programu Operacyjnego przez Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa pod nazwą: „Kształcenie inżynierów dla potrzeb przemysłu nowoczesnych technologii – rozwój kształcenia inżynierów” oraz MULTI-LAB – zintegrowany system laboratoriów naukowo-badawczych”. Beneficjentami mają być uczelnie, które przystąpiły do grupy roboczej.

Przedstawiciele Instytutu Lotnictwa na spotkaniu w lipcu br. uzyskali również

poparcie rządu amerykańskiego wyrażone przez Ambasadę USA dla przygotowanego program rozwoju kształcenia kadr inżynierskich wyrażone między innymi ofertą:

- ufundowania stypendiów i staży dla studentów oraz pracowników uczelni, które polegałyby na współudziale w realizacji programów badawczych na uczelniach amerykańskich oraz National Institute of Aerospace i NASA,
- przyznaniu specjalnych stypendiów dla najlepszych studentów odbywających praktyki w EDC – do wykorzystania na wybranych uczelniach amerykańskich,
- pomocy w nawiązaniu współpracy z firmami i korporacjami amerykańskimi, które sponsorować będą stypendia i staże.

Dla naszej Uczelni poza korzyściami w zakresie podniesienia poziomu kształcenia studentów stwarza to szansę uzyskania znacznych środków na rozbudowę potencjału materialnego z wykorzystaniem funduszy strukturalnych i związanego z tym rozwoju infrastruktury do prowadzenia badań naukowych. W konsekwencji będzie możliwe podniesienie badań naukowych do poziomu wyznaczonego przez wiodące światowe ośrodki naukowe i badawcze.

☞ Jacek Cieślak

Festyn w Świątyniach Górnych

Na zaproszenie Burmistrza Miasta i Gminy Świątyniki Górne, przedstawiciele naszej uczelni 9 września br. uczestniczyli w obchodach Dni Świątynik Górnych. W programie znalazły się m. in. występy artystów, w tym gwiazdy niedzielnego wieczoru – Marcina Dańca, festyny, turniej piłki nożnej, w którym wzięła udział nasza drużyna oraz liczne gry i zabawy dla najmłodszych. Uroczysty festyn na cześć miasta zakończył pokaz sztucznych ogni.

Nasi pracownicy i studenci wyposażeni w informatory i ulotki oraz liczne gadżety zachęcali młodych ludzi do studiowania w AGH. Dodatkowo ogromnym zainteresowaniem cieszył się pokaz lewitacji, który przyciągnął do naszego stoiska całe rodziny. Międzyczasie nasza dzielna drużyna złożona z pracowników i studentów rozgrywała kolejne mecze, by ostatecznie zająć w turnieju III miejsce.

Mimo nienajlepszej pogody festyn zgromadził bardzo wielu uczestników, a my mamy nadzieję, że liczne grono młodzieży przekonał się, że AGH to doskonały wybór.

☞ Maciej Okoń

19 konferencja i targi EAIE Trondheim 2007

W dniach od 12–15.09.2007 r. w Trondheim w Norwegii odbyły się dziewiętnaste międzynarodowe targi edukacyjne oraz konferencja European Association for International Education. Tematyka konferencji dotyczyła pozyskiwania nowych rynków edukacyjnych oraz możliwości i trendów w procesie umiędzynarodawiania europejskiego szkolnictwa wyższego. AGH była reprezentowana przez pracowników DWZ, a jako członek Konsorcjum Krakowskich Uczelni Wyższych (AE, AGH, UJ, PK) prezentowała swoją ofertę edukacyjną na targach konsorcjum z Krakowa swoją ofertę przedstawiło. Na polskim stoisku (*Poland – Higher Education*) pod patronatem MNiSW oraz Fundacji Rozwoju Systemu Edukacji. W targach wzięło udział ponad 110 uczelni i instytucji edukacyjnych oraz ponad dwa tysiące ekspertów i osób profesjonalnie zajmujących się problematyką szkolnictwa wyższego z całego świata. Udział w targach i konferencji był doskonałym forum do nawiązania kontaktów i poszerzenia współpracy międzynarodowej oraz okazją do promocji Uczelni w bardzo prestiżowym gronie.

☞ Paweł Świerk

II Krakowska Konferencja Młodych Uczonych

W dniach 20–22 września 2007 w Akademii Górniczo-Hutniczej, odbyła się II Krakowska Konferencja Młodych Uczonych, organizowana pod patronatem JM Rektora AGH prof. Antoniego Tajdusia. Głównym organizatorem Konferencji była Grupa Naukowa Pro Futuro. Jest to organizacja powstała w 2004 roku

organizatorów w dążeniu do wydania w przyszłości punktowanych zeszytów naukowych zawierających artykuły uczestników konferencji.

Uroczystego otwarcia konferencji dokonał JM Rektor AGH prof. Antoni Tajduś. Inaugurację uświetnili swoimi wystąpieniami prof. Maria Sierpińska

dziedziny nauki. Takie podejście pozwoliło na interdyscyplinarne ujęcie przedstawianej problematyki jak również skłoniło uczestników do burzliwych dyskusji i wyjścia poza ramy myślenia w kategoriach własnej specjalności. Konferencja, można powiedzieć „...już cykliczna”, miała na celu nie tylko integrację środowiska młodych uczonych, ale także wymianę informacji i nawiązanie współpracy pomiędzy różnymi ośrodkami naukowymi w Polsce. Wymianę myśli, poglądów oraz doświadczeń, nie tylko w zakresie nauki, umożliwiły spotkania mniej oficjalne, jak uroczysta kolacja z wręczeniem nagród za najlepiej ocenione referaty w każdej sekcji oraz najlepszy referat II KKMU. Podsumowanie Konferencji odbyło się podczas rejsu po Wiśle, który niewątpliwie ukazał uczestnikom piękne zakątki Krakowa i mamy nadzieję zachęcił do ponownego odwiedzania królewskiego miasta nie tylko w celach naukowych.

Organizację Konferencji umożliwiło wsparcie ze strony wiodących firm sektora paliwowo-energetycznego: Grupa EDF Polska Sp. z o.o. (Złoty Sponsor), Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo S.A. (Srebrny Sponsor), PSE – Operator S.A. – Operator Systemu Przesyłowego (Brazowy Sponsor), Polski Koks S.A. (Brazowy Sponsor) i Grupa Lotos S.A. (Brazowy Sponsor)

Mamy nadzieję, że Krakowska Konferencja Młodych Uczonych stanie się coroczną szansą na wymianę doświadczeń i prezentowanie wyników prac badawczych młodego pokolenia polskich naukowców. Serdecznie zapraszamy wszystkich zainteresowanych na kolejne edycje.

www.profuturo.agh.edu.pl

✉ **Małgorzata Śliwka,**
Mateusz Jakubiak

foto: arch. autora

z inicjatywy doktorantów Akademii Górniczo-Hutniczej, której głównym celem jest integracja środowiska młodych naukowców oraz rozbudzanie zainteresowań pracą naukową i badawczą w środowisku akademickim. Obecnie GN Pro Futuro tworzą doktoranci i asystenci z krakowskich uczelni wyższych i młodzi pracownicy instytucji naukowych: Akademii Górniczo-Hutniczej, Akademii Rolniczej, Uniwersytetu Jagiellońskiego, Akademii Pedagogicznej, Polskiej Akademii Umiejętności i Polskiej Akademii Nauk. Współorganizatorem Konferencji była Fundacja Studentów i Absolwentów AGH „Academica”, która stanowiła niezastąpione wsparcie w zakresie administracji projektu.

II Krakowska Konferencja Młodych Uczonych spotkała się z dużym zainteresowaniem nie tylko ze strony doktorantów i asystentów reprezentujących wiodące ośrodki naukowe w kraju, ale również przedstawicieli firm działających w sektorach energetyki, IT i ochrony środowiska. Na konferencję zgłoszono ponad osiemdziesiąt referatów z różnych dziedzin nauki i techniki, które zostały wydane w drugim tomie Materiałów Krakowskiej Konferencji Młodych Uczonych. Bardzo wysoki poziom wszystkich wygłaszanych oraz publikowanych referatów, potwierdzony opinią recenzentów, utwierdza

(Uniwersytet Ekonomiczny w Krakowie), prof. Józef Lipiec (Uniwersytet Jagielloński), prof. Luise Jestin (EDF Polska) oraz prof. Antoni Cieśla (Akademia Górniczo-Hutnicza).

Obrazy odbywały się w pięciu sesjach tematycznych: Informatyka i Systemy Informatyczne, Nowe Techniki i Technologie, Inżynieria Środowiska, Nauki Ekonomiczne oraz Nauki Humanistyczne. Szeroki zakres zagadnień naukowych, podejmowanych w ramach wygłaszanych referatów, umożliwił ożywioną dyskusję w gronie osób reprezentujących różne

Dzień Górażdży w AGH

W dniu 19 listopada Grupa Górażdże, jeden z największych w kraju producentów cementu, betonu i kruszywa, zaprasza na cykl wykładów i imprez towarzyszących w ramach Dnia Górażdży:

- **„Produkcja cementu a zrównoważony rozwój”**
dr hab. Zbigniew Giergiczny, Główny Specjalista ds. Doradztwa Technologicznego
- **„Nowoczesne kierunki w technologii betonu”**
mgr inż. Sebastiana Kaszuba, mgr inż. Mariusz Saferna, laboratorium materiałów budowlanych Betotech Sp. z o.o.
- **„Odzysk energetyczny odpadów w piecach Cementowni Górażdże”**
mgr inż. Marek Lepucki, Główny Specjalista ds. Ochrony Środowiska

Dla studentów przygotowano liczne atrakcje – konkursy z nagrodami (laptop, mp-4, iPody), a wieczorem koncert rockowy.

Wydarzenie to odbędzie się **19 listopada br. (tj. poniedziałek), godz. 10.00, bud. A-0, Aula i holl.**

Geodezja Górnicza w kopalni srebra w Niemczech

Po raz pierwszy studenci specjalności Geodezja Górnicza i Geoinformacja mieli okazję do odbycia części praktyki uczelnianej poza granicami kraju i to od razu w kopalni srebra. W końcu maja tego roku pracownicy Katedry Geodezji Górniczej oraz Katedry Ochrony Terenów Górniczych i Geoinformatyki WGGiIŚ AGH zorganizowali tygodniową wycieczkę zawodową połączoną z praktyką studencką. Celem wycieczki był zaprzyjaźniony TU Bergakademie Freiberg, a konkretnie Instytut Geodezji Górniczej i Geodezji, z którym to ww. jednostki AGH od kilku już lat prowadzą ożywioną współpracę naukową, a także dydaktyczną (wymiany studenckie w ramach programu Erasmus/Socrates, 5 obronionych podwójnych dyplomów). Inicjatywa rozszerzenia form tej współpracy znalazła wsparcie organizacyjne i finansowe Jego Magnificencji Rektora AGH – prof. A. Tajdusia, Dziekana Wydziału GGiIŚ – prof. J. Gocala oraz Dyrektora Instytutu Geodezji Górniczej i Geodezji we Freibergu – prof. A. Sroki. Pomoc finansową uzyskano również ze strony Stowarzyszenia Naukowego im. St. Staszica w Krakowie oraz Polskiego Komitetu International Society for Mine Surveying (ISM).

Opracowano program zajęć praktycznych dla studentów IV roku. Grupa 13 studentek i studentów miała dzięki temu możliwość wykonać pomiary (na powierzchni i w wyrobiskach górniczych) orientacji wliczeniowej kopalni srebra Reiche Zeche – Alte Elisabeth, wykonania pomiarów przy pomocy nowoczesnego sprzętu GPS, wykonania skaningu laserowego szczegółów sytuacyjnych nadszybia oraz pionowania mechanicznego i laserowego w szybie

górnym. Zapoznano się także z budową i działaniem urządzeń wyciągowych w dwu szybach.

W drodze powrotnej kilka godzin wykorzystano na zwiedzanie zabytków Drezna a ostatni dzień wycieczki przeznaczono na zwiedzanie Kombinat Węgla Brunatnego TURÓW S.A. w Bogatyni.

Prace pomiarowe wykonywane były wspólnie z niemieckimi studentami i pod opieką pracowników TU. Opiekun grupy – dr inż. W. Borowiec stwierdził, że takie doświadczenia wyrabiają w studentach umiejętność współpracy w zespole na dodatek w realnych warunkach zakładu górniczego co w aktualnej sytuacji polskiego górnictwa jest praktycznie niezmiernie trudne do zrealizowania w Polsce, a prof. R. Hejmanowski dodał do tego, że równie istotne są wrażenia z bezpośredniej współpracy z niemieckimi

studentami i działania zawodowe prowadzone poza granicami kraju.

Oprócz zajęć praktycznych studenci mieli możliwość integracji z kolegami niemieckimi, którzy zorganizowali wspaniałą wycieczkę z grillem i wiele innych atrakcji.

Po doświadczeniach tej pierwszej wycieczki chcielibyśmy kontynuować tę formę współpracy międzynarodowej, zwłaszcza, że również strona niemiecka jest tym zainteresowana. Wśród przyszłych planów pojawia się m.in. możliwość organizowania tego typu zajęć wspólnie dla studentów trzech uczelni: AGH, TUB Freiberg i RWTH Aachen.

Głos studencki na temat praktyki:

Praktyka we Freibergu pokazała nam przede wszystkim, że geodezja jest taka sama na całym świecie. Otworzyła nasze umysły na nowe horyzonty, które kiedyś wydawały się nam być barierami nie do przełamania. Praktyka zagraniczna jest zawsze pewnego rodzaju wyzwaniem, większym, niż gdyby miała odbyć się w kraju, gdzie byłibyśmy na własnym terenie i czuliśmy się pewniej. Na pewno jechaliśmy tam z ciekawością, co tam zastaniemy, czy damy sobie radę, czy spełnimy pokładane w nas nadzieje. Jak się okazało, język, którym się posługujemy był jedyną różnicą pomiędzy nami a studentami geodezji we Freibergu. Świetnie się nam razem pracowało i na pewno spotkanie to zapadnie obu stronom na zawsze w pamięci.

W kraju jeszcze nie raz będziemy mieli kontakt z geodezją od praktycznej strony, gdyż kończąc studia wszyscy chcemy pracować w zawodzie, natomiast praktyka we Freibergu była wyśmienitą okazją do tego, aby przyjrzeć się z bliska technice pomiarów używanej na zachodzie oraz aby zobaczyć pochyły szyb w nieczynnej już kopalni srebra.

I. Studzińska, W. Borowiec, R. Hejmanowski

Własność przemysłowa

warsztaty szkoleniowe

W dniach 25–26 września 2007 r. na terenie Akademii Górniczo-Hutniczej odbyły się dwudniowe warsztaty szkoleniowe „Wzmacnianie ochrony praw własności intelektualnej i przemysłowej”.

Organizatorami tego wydarzenia była **Biblioteka Główna AGH i Centrum Transferu Technologii AGH oraz Urząd Patentowy RP i Danish Patent and Trademark Office.**

wydane certyfikaty unijne z zakresu ochrony własności przemysłowej.

W trakcie warsztatów prezentowane były następujące tematy:

- procedury uzyskiwania praw wyłącznych w systemie krajowym na wszystkie przedmioty własności przemysłowej,
- procedury uzyskiwania praw na podstawie systemów międzynarodowych (Patent Europejski, Wspólnotowy Znak

Program warsztatów został bardzo dobrze przyjęty i wysoko oceniony przez wszystkich uczestników, którzy wyrazili swoje opinie w ankietach zebranych w trakcie szkolenia.

Warsztaty były także doskonałą okazją do promocji Regionalnego Ośrodka Informacji Patentowej działającego w Bibliotece Główniej AGH, który podjął się zadania organizacji szkolenia. Ośrodek działa na mocy umowy z dnia 31 stycznia 2005 roku zawartej pomiędzy Urzędem Patentowym RP oraz Akademią Górniczo-Hutniczą. Do jego podstawowych zadań należy świadczenie usług informacyjnych

for. ZS

Wykłady miały miejsce w gmachu C-1, s. 224 Audytorium im. prof. Mieczysława Jeżewskiego, natomiast zajęcia praktyczne, przeprowadzone zostały w laboratoriach Uczelnianego Centrum Informatyki.

Warsztaty zostały otwarte przez Prorektora ds. Nauki prof. Kazimierza Jelenia, który objął swoim patronatem organizację tego wydarzenia oraz dyrektor Biblioteki Główniej AGH mgr Ewę Dobrzyńską-Lankosz.

Program warsztatów szkoleniowych obejmował zagadnienia dotyczące systemu ochrony własności przemysłowej w odniesieniu do wszystkich tytułów ochronnych i był skierowany do pracowników naukowych, przedstawicieli przemysłu, samorządu regionalnego, izb gospodarczych i otoczenia okołobiznesowego z terenu województwa małopolskiego.

Projekt był współfinansowany ze środków Unii Europejskiej i realizowany przez ekspertów z Duńskiego i Polskiego Urzędu Patentowego oraz pracowników Biblioteki Główniej AGH. Na potwierdzenie ukończenia szkolenia uczestnikom zostały

Towarowy, Wzór Wspólnotowy) w zakresie udzielania praw wyłącznych, – efektywne wykorzystanie w strategii rozwojowej przedsiębiorstw, zasad i przepisów regulujących własność przemysłową i intelektualną, – system patentowy, innowacyjność oraz konkurencyjność przedsiębiorstw, – metodologia korzystania z informacji patentowej – baz danych patentów i znaków towarowych mająca na celu identyfikację luk technologicznych oraz zdefiniowanie aktywności innowacyjnej konkurentów.

Warsztaty cieszyły się bardzo dużym zainteresowaniem, wzięło w nich udział ponad 130 osób. Najlicniejszą grupę stanowili **pracownicy naukowci oraz studenci AGH**, reprezentujący niemal wszystkie wydziały Uczelni, obecni byli także goście z innych szkół wyższych oraz **rzecznicy patentowi** okręgu małopolskiego. Udział wzięli także przedstawiciele licznych instytucji oraz przemysłu z terenu Małopolski i nie tylko.

z zakresu własności przemysłowej nie tylko dla środowiska Uczelni ale także całego regionu. Usługi te obejmują:

- udzielanie informacji i pomocy w prowadzeniu przez użytkowników poszukiwań w bazach patentowych, znaków towarowych i prawa wynalazczego,
- udostępnianie baz na CD i DVD,
- prowadzenie poszukiwań dokumentacji patentowej w dostępnych bazach internetowych,
- opracowywanie kwerend telefonicznych i mailowych (np. przesyłanie drogą elektroniczną pełnych tekstów opisów patentowych, sporządzanie bibliograficznych zestawień tematycznych literatury patentowej),
- opracowywanie materiałów informacyjnych wspomagających wyszukiwanie (instrukcje do poszczególnych baz danych, ulotki z adresami internetowymi najbardziej wartościowych źródeł internetowych).

✉ Agnieszka Górak-Marecik

Kalendarium rektorskie

14 września 2007

- Ogólnopolska Konferencja Dziekanów Wydziałów Mechanicznych.
- VII edycja międzynarodowej konferencji z cyklu: „Rola Kościoła katolickiego w procesie integracji europejskiej”.

15 września 2007

- Uroczyste posiedzenie Rady Wydziału Inżynierii Mechanicznej i Robotyki z okazji Jubileuszu 55-lecia Wydziału.

17 września 2007

- Otwarcie wystawy „Na ratunek podziemnym pomnikom górniczych dziejów” w Muzeum AGH.

18–19 września 2007

- Krakowski Salon Maturzysty Perspektywy 2007.
- V. Międzynarodowa Konferencja „Techniki Urabiania 2007” (Krynica).

19–21 września 2007

- Polski Kongres Górniczy.

20 września 2007

- II. Krakowska Konferencja Młodych Uczonych.
- Konsulat Generalny Austrii w Krakowie – pożegnanie Pani Konsul Hermie Poppeller.

21 września 2007

- Spotkanie przedstawicieli Wydziałów AGH zainteresowanych współpracą z Mittal Steel Poland.

22 września 2007

- Jubileusz 45-lecia Wydziału Metali Nieżelaznych AGH.

24 września 2007

- Spotkanie z prof. Lesławem Piecuchem – Prezesem Zarządu Stowarzyszenia „Edukacja dla Przedsiębiorczości”.

25 września 2007

- „Warsztaty Patentowe” organizowane przez AGH – Regionalny Ośrodek Informacji Patentowej Oddziału Zbiorów Specjalnych Biblioteki Głównej.

25–28 września 2007

- Konferencja Rektorów Polskich Uczelni Technicznych (Koszalin).

26 września 2007

- Spotkanie z władzami Państwowej Wyższej Szkoły Zawodowej w Jarosławiu.
- Spotkanie z władzami Przedsiębiorstwa Materiałów Ogniotrwałych KOMEX Sp. z o.o. Omawiano obszary współpracy pomiędzy AGH i PMO.
- XI. Sympozjum EUI Problemy eksploatacji układów izolacyjnych wysokiego napięcia – EUI»2007.

27 września 2007

- Spotkanie partnerów „Platformy bezpieczeństwa”.
- Posiedzenie Komitetu Monitorującego dla Krajowego Punktu Kontaktowego Programów Badawczych UE, które było organizowane przez MNiSW w Warszawie.
- Ministerstwo Środowiska – Zebranie Rady Górniczej.

- MNiSW – Posiedzenie Zespołu ds. Czystych Technologii Węglowych.

1 października 2007

- Spotkanie z Prezesem firmy Consulting Centre Consolidated Seven Rocks Mining Ltd. w Warszawie, w celu omówienia ewentualnej współpracy.

2 października 2007

- Podpisanie umowy o współpracy pomiędzy UJ, AGH, Institute for Biodiagnostics of the National Research Council of Canada i IFJ PAN. Celem umowy jest nawiązanie i rozwinięcie kontaktów naukowych i dydaktycznych w zakresie fizyki medycznej i inżynierii biomedycznej.

3 października 2007

- Spotkanie rektorów polskich uczelni z Prezesem Rady Ministrów Jarosławem Kaczyńskim.

4 października 2007

- Inauguracja roku akademickiego 2007/2008.
- Spotkanie z Dziekanem Wydziału Rzeźby ASP prof. Boguszem Salwińskim oraz prof. Wiesławem Bielakiem Kierownikiem Pracowni Rzeźby w Kamieniu ASP. Omawiano szczegóły przeprowadzenia „pleneru rzeźbiarskiego” studentów ASP na AGH.

5 października 2007

- Okolicznościowa Sesja Naukowa w ramach XVII. Międzynarodowego Sympozjum „Zastosowania Teorii Systemów”.

9 października 2007

- Jubileuszowa Konferencja „150 lat cementu w Polsce” zorganizowana w Warszawie przez Zarząd Stowarzyszenia Producentów Cementu.
- Plenarne posiedzenie Komisji Nagród Stołecznego Miasta Krakowa.

10 października 2007

- Spotkanie z delegacją z Singapuru w sprawie programu współpracy z Agency of Science, Technology and Research, National University of Singapore, Nanyang Technological University.

11 października 2007

- Konferencja „Biomaterials in Medicine and Veterinary Medicine” organizowana przez Polskie Stowarzyszenie Biomateriałów i Wydział Inżynierii Materiałowej i Ceramiki AGH.

11–13 października 2007

- Konferencja Prorektorów ds. Kształcenia i Spraw Studenckich Polskich Uczelni Technicznych (Koszalin).

12 października 2007

- Spotkanie z przedstawicielami Uniwersytetu w Oulu (Finlandia).

13–21 października 2007

- Wizyta w Chińskiej Republice Ludowej: spotkania w Institute of Mine Safety Technology w Pekinie, University of Science and Technology w Xian, Anhui University of Science and Technology w Huainan. Omawiano obszary współpracy naukowo-badawczej oraz wymiany wykładowców i studentów.

19 października 2007

- XII. Seminarium Studenckiego Ruchu Naukowego pt. „Studencki ruch naukowy w misji szkoły wyższej. Formy i metody działania studenckich kół naukowych”.

Wybrane z prasy

Gospodarka Śląska 1.09.2007 r.

„Od lat Wydział Elektrotechniki, Automatyki, Informatyki i Elektroniki AGH jest największą jednostką organizacyjną krakowskiej AGH i jednym z największych tego typu wydziałów w Polsce. Potencjału i osiągnięć mogłaby pozazdrościć niejedna uczelnia” – czytamy w wywiadzie przeprowadzonym z prof. Tomaszem Szmucem, dziekanem Wydziału EAIE pt. „Kuznia nowych technologii”.

Rzeczpospolita 11.09.2007 r.

„Polska obecnie produkuje ponad 50 procent węgla w Unii Europejskiej. I to jest jej szansą na rozwój. Wprawdzie przez ostatnie lata za najbardziej wartościowe surowce energetyczne uznawane były gaz i ropa, ale dziś do task wraca węgiel” – mówi w wywiadzie pt. „Idzie hosa dla polskiego górnictwa” prof. Piotr Czaja, prodziekan Wydziału Górnictwa i Geoinżynierii AGH. „Dlatego trzy polskie uczelnie m.in. AGH Wydział GiG – pracując pełną parą, kształcąc specjalistów. Brak kadr może być przyczyną ograniczonego rozwoju tego sektora w Polsce – górnictwu szkodzi zastój” – dodaje prof. Czaja.

Dziennik Polski 18.09.2007 r.

Sole i wapienne okruchy, fragmenty krzemianych narzędzi, prehistoryczne kości i skalne nacieki – te i inne okazy oglądać można na otwartej w Muzeum AGH wystawie pt. „Na ratunek podziemnym pomnikom górniczych dziejów”. Wystawa prezentuje zasługi AGH w rewalizacji dawnych obiektów górniczych. „Akademia dysponuje możliwościami pełnego zabezpieczenia i przygotowania dawnych wyrobisk kopalnianych – od początkowych badań, aż po wpuszczenie pierwszych turystów” – mówił dr Tadeusz Mikoś. Jak zapowiedział Rektor AGH prof. Antoni Tajduś, wzbogacona wersja wystawy pokazana zostanie w przyszłym roku podczas zaplanowanego na wrzesień Światowego Kongresu Górniczego, który odbędzie się w Krakowie.

Gazeta Wyborcza 18.09.2007 r.

Jakie przedmioty zdawać na maturze, by dostać się na studia? Gdzie i co studiować? – młodzi ludzie mogli poszukać odpowiedzi na pytania... na salonach. Rolę salonów pełnią sale AGH w Krakowie. Gości – przyszłych maturzystów – bogatym „menu” kusić będzie 30 uczelni z całego kraju.

Dziennik Polski 20.09.2007 r.

Dziennik Zachodni 6.09.2007 r.

Polski Kongres Górniczy ma być przygotowaniem do przyszłorocznego Światowego Kongresu Górniczego czytamy w wywiadzie z prof. Antonim Tajdusiem, Rektorem AGH, przewodniczącym Rady Programowej Polskiego Kongresu Górniczego pt. „Bez spójnej polityki”. Znajdziemy informacje na temat tegorocznego, wrześniowego Polskiego Kongresu Górniczego.

Dziennik Polski 21.09., 24.09.2007 r.

W AGH rozpoczęła się II Krakowska Konferencja Młodych Uczonych. Naukowcy z całej Polski dzielili się na niej swoimi osiągnięciami badawczymi i dyskutowali na temat sytuacji środowiska. Rozmawiano o sytuacji materialnej i statusie doktorantów. „Wprawdzie studia doktoranckie zyskały status studiów trzeciego stopnia, jednak nie wszystkie nasze sprawy zostały uregulowane” – mówiła dr Edyta Brzychczy, prezes działającej na AGH Grupy Naukowej Pro Futuro, która zorganizowała konferencję. Większą uwagę dla spraw doktorantów obiecał w swoim wystąpieniu Rektor AGH prof. Antoni Tajduś.

Dziennik Polski 2.10.2007 r.

Jakie szanse ma na uniijnym rynku absolwent z dyplomem AGH; czym uczelnia może się pochwalić w zakresie badań naukowych; z jakich źródeł pochodzą pieniądze na nowe inwestycje i remonty obecnie prowadzone; o planowanej budowie nowych DS. oraz wiele ciekawych informacji o sprawach uczelni znajdziemy w obszernym wywiadzie z prof. Antonim Tajdusiem, Rektorem AGH pt. „Uznana marka”.

Dziennik Polski 3.10.2007 r.

Gazeta Krakowska 3.10.2007 r.

Stworzenie w Krakowie centrum badawczo-naukowego i współpraca naukowców z Krakowa i Kanady nad opracowaniem najnowocześniejszego systemu rezonansu magnetycznego, stosowanego w medycynie – to m.in. zawiera umowa podpisana wczoraj w magistracie między National Research Council of Canada a AGH, UJ oraz IFJ PAN. AGH oraz firma MRI-TECH będą działały w celu utworzenia centrum naukowo-badawczego w Krakowie, które zajmować się będzie budową systemów MRI (obrazowania magnetyczno-rezonansowego).

Profesor Andrzej Jajszczyk z Katedry Telekomunikacji AGH został wybrany wiceprezydentem międzynarodowego stowarzyszenia telekomunikacji IEEE Communications Society na dwuletnią kadencję.

Ogromnych kolejek do punktów sprzedaży biletów okresowych, w tym Krakowskiej Karty Miejskiej uniknęli studenci AGH. Władze tej uczelni same zebrały od nich dane i dzięki temu bilet okresowy na ich legitymacjach został aktywowany przez pracowników MPK na terenie uczelni jeszcze przed początkiem roku akademickiego – czytamy w artykule pt. „Tylko AGH ułatwiło studentom”.

Dziennik Polski 5.10.2007 r.

Gazeta Krakowska 5.10.2007 r.

Gazeta Wyborcza 6–7.10.2007 r.

AGH zainaugurowała 88. rok akademicki. „Obecnie jest swoista moda na Akademię” – stwierdził Rektor AGH prof. Antoni Tajduś, podczas inauguracji roku akademickiego. W tym roku na studia stacjonarne przyjęto 6.200 osób, czyli o 35% więcej niż dwa lata temu. Ten frekwencyjny sukces wynika z atrakcyjnej oferty i wysokiego poziomu kształcenia. Marek Nawara, Marszałek Województwa Małopolskiego, absolwent AGH powiedział podczas inauguracji, że Uczelnia otrzymała w tym roku 15 mln euro z funduszy strukturalnych, które będą wykorzystane na inwestycje, m.in. na rozbudowę Akademickiego Centrum Komputerowego Cyfronet. Uhonorowano także najbardziej zasłużonych nauczycieli akademickich. Nagrody im. prof. Władysława Taklińskiego za wybitne osiągnięcia w dziedzinie dydaktyki otrzymali: prof. Jan Chłopek i prof. Ryszard Tadeusiewicz.

Dziennik Polski 8.10.2007 r.

Tarnowskie Stowarzyszenie Wychowanków AGH działa już niemal 20 lat, wtedy to na spotkaniu w Krynicy połączyły się dwa mniejsze Koła. Jedno działało przy Zakładach Azotowych i Tamelu, natomiast drugie zrzeszało członków z Telekomunikacji Polskiej i Zakładu Energetycznego. Jest najbardziej aktywnym kołem w całym Stowarzyszeniu. Pielęgnowanie tradycji i zasad etyki zawodowej inżynierów oraz utrzymywanie wśród nich więzi koleżeńskiej to jedno z ważnych zadań. Na czele Zarządu stoją jedni z jego twórców – m.in. honorowy szef koła Zdzisław Bryg. Jako ciekawostka – koło posiada własny hymn, piosenkę o Stowarzyszeniu, do której od lat są dopisywane nowe zwrotki. Tarnowskie koło zaprasza absolwentów do aktywnego uczestniczenia w życiu Stowarzyszenia.

„Mój zespół naukowy współpracuje z prof. Albertem Fertem w zakresie przełączania prądu elektronów spinowo-spolaryzowanych przez przejście ściany domenowe” – komentuje tegoroczną nagrodę Nobla z fizyki – prof. Tomasz Stobiecki z Katedry Elektroniki AGH. Współpraca odbywa się w ramach tzw. 6. projektu Ramowego Komisji Europejskiej. „Z obydwoma laureatami zetknąłem się osobiście i jestem z nimi zaprzyjaźniony, a nawet jestem z nimi na ty” – dodaje prof. Stobiecki.

Na inaugurację nowego sezonu z cyklu „Spotkania z nauką i sztuką” przygotowano mocny akcent w postaci wystąpienia prof. Antoniego Tajdusia, Rektora AGH, który mówić będzie o „Budownictwie podziemnym w Polsce i na świecie”. Następnie prelekcję poświęconą „Osuwiskom w Polsce i na świecie” wygłosi dr inż. Cała z Wydziału Górnictwa i Geoinżynierii. Wykłady są prezentacją pod nazwą „Uczeń i mistrz”. W części artystycznej wystąpią studenci Akademii Muzycznej.

✎ Oprac. Małgorzata Krokoszyńska

Posiedzenie Senatu AGH

w dniu 25 września 2007 r.

Pierwsze w nowym roku akademickim posiedzenie Senatu, zdominowane zostało Sprawozdaniem Rektora z działalności władz Uczelni za rok ubiegły. Na stronach internetowych AGH ukaże się pełny tekst Sprawozdania, które składa się z trzech części: AGH na drodze przemian (czyli najważniejsze sprawy, które wydarzyły się w ciągu minionego roku), następnie Realizacja Programu, który został przedstawiony na początku kadencji obecnych władz Uczelni, a trzeci punkt to AGH – Fakty i liczby, gdzie podane są wszystkie dane statystyczne, aby można się było odnieść do części ogólnej, dlatego też Rektor przedstawił krótko tylko najważniejsze Jego zdaniem sprawy wspierając się dodatkowo prezentacją. I chyba całkiem dobrze to wyszło, gdyż Sprawozdanie zostało przyjęte brawami i jednogłośnie. Podobnie jednogłośnie przyjęto coroczną uchwałę w sprawie określenia wartości składników mienia nabywanego i zbywanego przez Uczelnię oraz wartości spadku, darowizny lub zapisu przyjmowanych przez Uczelnię bez zgody Senatu. Pani Kwestor podkreśliła, że w stosunku do roku ubiegłego przesłany projekt nie uległ zmianie, pozostaje ta sama wartość środka trwałego. W dalszej części obrad, Senat wybrał Konwent AGH – tym razem już konkretne osoby, które wyraziły zgodę na uczestnictwo w pracach Konwentu, oraz kandydatów do Państwowej Komisji Akredytacyjnej, której kadencja dobiega końca. Na razie są to kandydaci, gdyż o ostatecznym składzie Komisji decyduje Minister – z AGH Minister będzie miał do dyspozycji: prof. Stanisława Miłkowskiego do zespołu kierunków studiów technicznych, prof. Janusza Muchę do zespołu kierunku studiów społeczno-prawnych oraz prof. Andrzeja Ziębę do zespołu kierunku studiów matematyczno-fizyczno-chemicznych, teraz więc trzymamy kciuki, aby Pan Minister podjął dobrą decyzję. Poprawiono także dwie uchwały

dotyczące kształcenia to znaczy zwiększono limity przyjęć na studia w bieżącym roku akademickim na kilku wydziałach oraz Wydział Zarządzania zawnioskował aby w uchwale dotyczącej zasad rekrutacji w roku akademickim 2008/2009, dla obydwu kierunków: Zarządzanie oraz Zarządzanie i inżynieria produkcji zmienić skalę przy rozmowie kwalifikacyjnej: w tabeli numer 3 dla studiów stacjonarnych i w tabeli nr 2 dla studiów niestacjonarnych w miejsce skali 0-40 należy wpisać skalę 2-6. Kolejna sprawa również dotyczyła dydaktyki, mianowicie Dziekan Wydziału Elektrotechniki, Automatyki, Informatyki i Elektroniki wystąpił z wnioskiem o zmianę nazwy specjalności miejsce specjalności „informatyka w systemach sterowania” wprowadzić specjalność „inżynieria systemów oprogramowania”. Profesor T. Szmuc podkreślił, że ta proponowana zmiana jest związana z jednej strony z potrzebami rynku, z drugiej strony specjalności i programy nauczania proponowane kilka lat temu nieco zdezaktualizowały się w tym sensie, iż według oceny Wydziału zapotrzebowanie rynku jest głównie orientowane właśnie na absolwentów inżynierii oprogramowania. Będą to więc zmiany nazwy specjalności, za którymi pójdą zmiany w przedmiotach – część przedmiotów została wymieniona i zostały wprowadzone przedmioty, które są ściślej związane z inżynierią oprogramowania. Wniosek Wydziału zaakceptowano przy 1 głosie wstrzymującym się. Natomiast Dziekan Wydziału Inżynierii Materiałowej i Ceramiki prof. J. Chłopek przedstawił wniosek Wydziału o wszczęcie postępowania o nadanie stopnia doktora honoris causa dla Pana Wiesława Ochmana. Przedstawiając sylwetkę Kandydata Dziekan podkreślił, że jak zapewne wszystkim wiadomo Pan Wiesław Ochman jest absolwentem Wydziału Inżynierii

Materiałowej i Ceramiki, ale przede wszystkim jest wybitnym śpiewakiem operowym, światowej sławy tenorem lirycznym i można właściwie Jego obszar działalności podzielić na takie trzy główne obszary: pierwszy związany z Jego działalnością jako tenora – koncertował na wszystkich najważniejszych scenach operowych na świecie, po drugie jako reżysera – to są ostatnie lata Jego działalności – reżyseruje sztuki i wystawia je przede wszystkim w operach polskich, trzecia grupa Jego działalności związana jest z malarstwem, przede wszystkim z malarstwem plenerowym, a więc jest to osobowość bardzo wszechstronna z punktu widzenia działalności artystycznej. Ponadto prowadzi działalność charytatywną, organizuje różnego rodzaju aukcje, ponadto działa w Społecznym Komitecie Odnowy Zabytków. W dalszej części swojego wystąpienia Dziekan zwrócił uwagę, że Kandydat we wszystkich wywiadach podkreśla związek Jego osoby z Akademią Górniczo-Hutniczą, a więc jest doskonałym promotorem Uczelni i Wydziału. Ten wniosek również uzyskał niemal jednomyślne poparcie Senatu. Ponadto Senat wyznaczył Rektora prof. A. Tajdusia na recenzenta do opracowania opinii do wniosku Politechniki Warszawskiej o nadanie tytułu Doktora Honoris Causa prof. Kazimierzowi Thielowi, Profesora Ryszarda Tadeusiewicza na recenzenta do wniosku Politechniki Gdańskiej o nadanie tytułu Doktora Honoris Causa prof. Janowi Węglarzowi oraz zaakceptował recenzję prof. Zygmunta Kolendy dotyczącą dorobku prof. Jerzego Buzka. Na zakończenie obrad zapoznano się z informacjami Prorektora ds. Ogólnych prof. T. Słomki na temat wyników ocen okresowych, uzupełniono skład Senackiej Komisji ds. Statutowo-Regulaminowych o nowo wybranego Senatora z Wydziału Inżynierii Materiałowej i Ceramiki prof. Władysława Kubiaka oraz pozytywnie zaopiniowano siedem wniosków profesorskich.

✎ O czym uprzejmie donosi A.K.D.

Na ratunek podziemnym pomnikom...

nowa wystawa w Muzeum Historii AGH

Nowa wystawa, jaką prezentujemy w Muzeum Historii AGH nosi tytuł „Na ratunek podziemnym pomnikom górniczych dziejów”. Poświęcona jest pamięci wybitnych specjalistów wywodzących się z AGH w Krakowie, których badania naukowe, wieloletnia praktyka inżynierska w podziemnych obiektach górniczych oparta na szerokiej wiedzy geotechnicznej i nowych rozwiązaniach projektowych, ocaliła przed zniszczeniem wiele cennych zabytkowych obiektów.

Polska jest krajem bogatym w zabytkowe podziemia, zarówno pochodzenia naturalnego – grotty, jaskinie – jak i będące dziełem rąk ludzkich – militarne i staromiejskie lochy, piwnice, składy, dawne wyrobiska górnicze. Szczególnie te ostatnie zasługują na uwagę i ochronę, mimo trudności ekonomicznych, prawnych czy technicznych występujących przy ich zagospodarowywaniu.

Stare centra górnicze są cennym świadectwem kultury materialnej wielu narodów i wspólnym dziedzictwem historycznym Europy. Ich mozolny trud wydobywczy przyczyniał się do bogacenia krajów, powstawania wielkich aglomeracji miejskich, rozwoju przemysłu i rozkwitu kultury.

Świadomi tej wiedzy profesorowie AGH w Krakowie, od kilkudziesięciu lat apelowali o ochronę dawnych obiektów górniczych. Wśród nich zasłynął prof. Mieczysław Radwan – kierownik Katedry Historii Techniki AGH i założyciel naszego Muzeum. Wraz ze sławnym archeologiem prof. Kazimierzem Bieleninem, prowadził wieloletnie badania naukowe nad dawnym górnictwem i hutnictwem, dokumentując je znaczącymi w świecie odkryciami archeologicznymi (lata 50-te i 60-te).

W akcji zabezpieczania i adaptacji zabytków podziemnych czołowe miejsce w Polsce zajmowała i zajmuje do dziś krakowska AGH. To tu na Wydziale Górniczym (dziś Wydział Górnictwa i Geoinżynierii) prowadziły swą działalność naukową sławy tej rangi, co prof. Feliks Zalewski i prof. Zbigniew Strzelecki. Zainicjowana w latach 40-tych i wiele lat praktykowana metoda Z-S (Zalewskiego-Strzeleckiego) precyzowała szereg ważnych zaleceń geomechanicznych, których przestrzeganie uratowało przed zawałami i katastrofami budowlanymi wiele cennych obiektów zabytkowych w Polsce i za granicą. Metodą Z-S zabezpieczano zabytki architektoniczne, zabytkowe

wyrobiska górnicze wraz z otaczającym je górotworem i całe zabytkowe aglomeracje miejskie zagrożone awariami górniczymi lub budowlanymi. Dzięki tej metodzie ocalono w latach 60-tych dzielnice staromiejskie Jarosławia, Sandomierza, Opatowa, Kłodzka, a w latach 70-tych i 80-tych – „starówki” Lublina, Rzeszowa, Krasnegostawu, Przemyśla, Bodzentyna i Klimontowa.

Zespół specjalistów z AGH wykonywał także liczne zabezpieczenia zabytków naziemnych metodami górniczymi – m.in. Zamku Średniego w Malborku, Zamku Piastowskiego w Raciborzu, ratusza w Prudniku, archikolegiaty w Turmie, Smoczjej Jamy w Krakowie.

W AGH w Krakowie powołany został również zespół do spraw górniczego zabezpieczania Kopalni Soli „Wieliczka”, który koordynował prace badawcze, projektowe i wykonawcze, dokonywał rekonstrukcji górotworu, zabytkowych komór, chodników i szybów, rozwiązywał trudny problem wentylacji i odwodnienia i w efekcie zrealizował wzorcową Podziemną Trasę Turystyczną o niezwyklej walorach poznawczych, historycznych i estetycznych.

Wielką zasługą naukowców z AGH jest również czynny udział w pierwszym na świecie polsko-amerykańskim, kompleksowym programie badawczym, precyzyjnym założeniu konserwatorskie dla zabytków solnych. Przy współudziale konserwatora ASP prof. Ireneusza Płuski opracowano unikatową metodę konserwatorską pozwalającą zachować wartości rzeźbiarskie, historyczne i przyrodnicze w zabytkowych obiektach solnych. Badania przeprowadzono w najcenniejszej historycznie, barokowej kaplicy św. Antoniego w Wieliczce.

Dziś, w czasach włączenia Polski do Unii Europejskiej, Władze Uczelni widzą nowe możliwości zintegrowanych działań dla ratowania podziemnych zabytków górniczych. Akcjom tym patronuje JM Rektor AGH – prof. Antoni Tajduś (specjalista z zakresu geotechniki górniczej i jednocześnie Przewodniczący Rady Programowej Polskiego Kongresu Górniczego, który się odbył w dniach 19–21 września br.). Na Wydziale Górnictwa i Geoinżynierii AGH, kierowanym przez Dziekana – prof. Jerzego Klicha (specjalistę geotechnologii i sozotechniki), od wielu lat istnieją specjalności kształcące inżynierów konserwatorów zabytków podziemnych (na kierunku „Budownictwo” – „Geotechnika i budownictwo specjalne”

oraz „Geotechnika w rewitalizacji zabytków”).

Tu także narodziła się nowa metodyka kompleksowego i uniwersalnego zagospodarowywania zabytkowych podziemi. Jej Autor – dr hab. inż. Tadeusz Mikoś z Katedry Geomechaniki, Budownictwa i Geotechniki Wydziału Górnictwa i Geoinżynierii AGH, od wielu lat zaangażowany jest w pracę badawczo-naukową, dydaktyczną i publicystyczno-propagatorską w dziedzinie ochrony i zagospodarowywania zabytkowych obiektów podziemnych. Jego praca naukowa zatytułowana „Metodyka kompleksowej rewitalizacji, adaptacji i rewitalizacji zabytkowych obiektów podziemnych z wykorzystaniem technik górniczych” wnosi wiele nowych i konstruktywnych elementów do problematyki konserwacji zabytkowych podziemi. Dziś w dawnych wyrobiskach górniczych powstają nowoczesne hale sportowe, sale konferencyjne i kinowe, sanatoria, wspaniałe obiekty sakralne. Polskie zabytki podziemne zwiedza rocznie ponad 2,5 mln. osób, a długość podziemnych tras turystycznych przekroczyła już 35 km.

W dniu 17.09.2007 odbyło się w Muzeum uroczyste otwarcie wystawy z udziałem JM Rektora AGH prof. Antoniego Tajdusa, przedstawicieli Wydziału Górnictwa i Geoinżynierii wraz z Dziekanem prof. Jerzym Klichem i licznymi miłośnikami zabytków górniczych. Autor nowej metodyki – dr hab. inż. Tadeusz Mikoś podzielił się z zebranymi swymi doświadczeniami z zakresu ratowania zabytków podziemnych i zachęcił młodzież do zwiedzania Wieliczki, Tarnowskich Gór, Złotego Stoku i innych pomników górniczych dziejów.

Dziękuję serdecznie Dziekanowi Wydziału Górnictwa i Geoinżynierii AGH – prof. J. Klichowi oraz dr hab. inż. T. Mikosiowi za pomoc w zrealizowaniu wystawy oraz udostępnienie cennych materiałów z najnowszych prac naukowych. Młodzież zachęcam do podjęcia inżynierskich studiów konserwatorskich na Wydziale Górnictwa i Geoinżynierii AGH. Wszystkich zapraszam do zapoznania się z interesującym tematem w Muzeum Historii AGH (paw. C-2, V p.) gdzie, oprócz plansz tematycznych, można obejrzeć surowce i okazy mineralne pozyskane z zabytkowych kopalni i podziemi.

dr Maria Korzec OHTzM

O wernisażu

„Galeria S” mieszcząca się w Klubie AGH na I piętrze pawilonu C-2 prezentuje w dniach 10.10.–10.11.2007 r. wystawę fotografii Doroty Małgorzaty Satola pt.: „Zabawa w skojarzenia”. Wernisaż odbył się 10.10.br. o godzinie 17-tej i zgromadził nie małe grono gości zaproszonych, a także osoby przypadkowo przybyłe. Wśród gości nie brakowało przedstawicieli KZ NSZZ Solidarność AGH, a także koleżanek i kolegów ze Stowarzyszenia Plastyków Nieprofesjonalnych Ziemi Krakowskiej i Podgórskiego Stowarzyszenia Przyjaciół Sztuk Wszelkich im. Karola Wojtyły oraz członków Muzeum Historii Fotografii im. W. Rzewuskiego i Fundacji Sztuki Osób Niepełnosprawnych.

Wszystkich przywitała dr Maria Potępa – kurator wystawy, zachęcając do

uruchomienia pokładów wyobraźni, które drzemią w każdym z nas, stłamszone jednak codziennością. Dzięki takim ludziom jak autorka zdjęć, nazwana przez dr M. Potęgę katalizatorem reakcji zobaczone=skojarzone, uświadamiamy sobie jak niebanalnie ciekawa i inspirująca może być otaczająca nas przyroda.

Wystawa przedstawia tematycznie ułożone fotografie: na każdej ścianie inne skojarzenia dotyczące kształtu drzew, układu chmur na niebie czy form skalnych. Autorka dysponująca szeroką wyobraźnią trafnie podpisała wykonane przez siebie ujęcia, zaprosiła uczestników wernisażu do własnej interpretacji widzianych zjawisk przyrodniczych. Dużym zainteresowaniem cieszyły się takie fotografie jak: Opatrzność, Ośmiornica, Anioły, Maski, Rozgwiazda, Koziorożec, Pies, Ryba czy Orangutan.

Ponadto wernisaż ubarwiła poezja w interpretacji samej autorki.

O Autorce

Dorota Małgorzata Satola rodowita krakowianka, z wykształcenia farmaceuta ze specjalnością analityczną od przeszło 16 lat pasjonuje się fotografią – głównie przyrodniczą, chociaż posiada również pokaźny zbiór zdjęć architektury świeckiej i sakralnej Polski a także niemało zarejestrowanych ciekawych wnętrza. Od 2000 roku wzięła udział w trzynastu wystawach i konkursach fotograficznych (dokładny wykaz w załączeniu). Do znaczących osiągnięć w dziedzinie fotografii p. Dorota Małgorzata zalicza uplasowanie się na jedenastym miejscu wśród laureatów II-go Ogólnopolskiego Festiwalu Fotografii Przyrodniczej i Krajobrazowej Krynica Zdrój 2005, a także zakwalifikowanie dwu jej fotografii do publikacji zatytułowanej: „Zwierzyniecki Park Kulturowy w fotografii” wydanej przez Muzeum Historyczne Miasta Krakowa przy współudziale Rady Dzielnicy VII w 2006 r.

Oprócz fotografii p. Dorota Małgorzata uprawia malarstwo i poezję, więc śmiało może nosić miano kobiety renesansu. Od 1998 roku, kiedy to rozpoczęła intensywną pracę twórczą, może wykazać się udziałem w blisko 50 malarskich wystawach zbiorowych, w tym 11 pokonkursowych i jednej międzynarodowej w Norymberdze. Siedem razy miała możliwość prezentować swoje prace malarskie i fotograficzne na wystawach indywidualnych.

Należy do trzech stowarzyszeń twórczych: Fundacji Sztuki Osób Niepełnosprawnych, Stowarzyszenia Plastyków Nieprofesjonalnych Ziemi Krakowskiej oraz Podgórskiego Stowarzyszenia Przyjaciół Sztuk Wszelkich im. Karola Wojtyły.

foto: Małgorzata Satola

Jesienny taniec

*Tańczą liście na wietrze
w przeróżnych sukienkach:
jest ruda, czerwona, żółta,
czasem też przemknie
zieloną jeszcze liściasta-panienka.*

*Migotają cudnie na podmuchach wiatru,
zanim spadną na ziemię,
zawirują raz jeszcze
i pobawią się w tańcu ze słońcem.*

Skojarzenia

*Płyną chmury po niebie
góry do nich sięgają
z Niebem się spotykają.*

*Nagle kotara Nieba
rozdarta
a strzępy białej tkaniny
układają się w swoisty
podniebny wzór.*

*W rozdartej przestrzeni
jasność nieprzenikniona
to oko Boga
spogląda na ziemię.*

Prawda o hitlerowskim aparacie terroru

Profesor Henryk Pierzchała jest autorem szeregu prac z zakresu stosunków polsko-niemieckich, w tym książki „Wyrwani ze szponów Państwa-SS. Sonderaktion Krakau 1939–1941” (Kraków 1997), wydanej także w niemieckiej wersji językowej, (Stuttgart 1997), oraz książki pod tytułem „Pomocne dłonie Europejczyków (1939–1944)”, wydanej w Krakowie w 2005 r. W pracach swych wykazał się opanowaniem warsztatu historycznego oraz dotarł do wielu oryginalnych i wcześniej nieznanymi źródeł m.in. dotyczących tzw. Sonderaktion Krakau. Jest także autorem kilkunastu artykułów traktujących o polsko-niemieckiej współpracy naukowej na tle strasznego wydarzenia w dziejach, jakim była II wojna światowa. Jednym z tematów, którym zajął się H. Pierzchała, jest eksterminacja krakowskich uczonych w latach 1939–1945.

Przygotowana przez prof. H. Pierzchałę książka pt. „Mechanizmy eksterminacji krakowskich uczonych w *Akcji Specjalnej Kraków – Sonderaktion Krakau 1939–1945*” jest kolejnym – trzecim z kolei – dziełem na temat Sonderaktion, czyli „Akcji Specjalnej Kraków”, tragicznego wydarzenia w dziejach Uniwersytetu Jagiellońskiego i Akademii Górniczej. Profesor stara się wyjaśnić, jak doszło do takiego planu, nie mającego precedensu w dziejach nowoczesnej Europy. Książka jest tak skonstruowana, by dotrzeć do szerokiego kręgu czytelników, a więc pierwszy rozdział jest poświęcony dziejom kontaktów polsko-niemieckich, a drugi kulturalnej roli Krakowa w dziejach kultury i nauki – zarówno polskiej, jak i światowej. Wstęp jest skierowany do osób nie znających historii Polski i Krakowa, szczególnie do młodzieży oraz cudzoziemców, by uświadomić im, w jaki sposób wojna i hitlerowski terror niszczyły dorobek wielu pokoleń mieszkańców Rzeczypospolitej. Dzieje polsko-niemieckiej współpracy kulturalnej, wzajemne stosunki dwóch narodów przedstawił autor w dość wyczerpujący sposób. Po lekturze tych wstępnych rozdziałów trudno wprost uwierzyć, że Niemcy żyjący w III Rzeszy mogli dopuścić się zbrodni na narodzie, z którym przez wieki żyli w zgodzie.

Dwa pierwsze rozdziały stanowią znakomite tło do dalszej, głównej części problemu badawczego, czyli do przedstawienia mechanizmu funkcjonowania władzy w III Rzeszy oraz skutków obłądnej ideologii, jaka przyświecała wodzom faszystowskim. Profesor Pierzchała przebadiał struktury organizacyjne III Rzeszy i już wcześniej

stwierdził, że było to państwo, które podporządkowywało wszystkie swoje działania ideologii będącej podstawą jego istnienia. Ideologii zbrodniczej, której realizacja doprowadziła do śmierci kilkudziesięciu milionów ludzi. Rozdział następny książki prof. H. Pierzchały wynika logicznie z poprzednich i dzięki nim jest bardziej zrozumiały dla czytelnika. Dokonane przez hitlerowców ludobójstwo Polaków i innych narodów Europy nie byłoby zrozumiałe bez przedstawienia mechanizmu funkcjonowania „Państwa SS”. Urzędy państwowe w III Rzeszy zostały całkowicie podporządkowane partii nazistowskiej i realizowały wraz z policją, urzędem bezpieczeństwa oraz armią plan mający unicestwić najpierw inteligencję, a następnie podporządkować sobie cały naród polski.

Publikowanie książek o tej tematyce jest obecnie bardzo celowe, ponieważ wiele osób nie wie, jak wyglądała eksterminacja narodów europejskich w czasie II wojny światowej, szczególnie na wschód od Niemiec. Eksterminacja krakowskich uczonych – w skali cierpień kilkuset milionów ludzi w okresie wojny – jest niewielkim epizodem. Mimo to reakcja na nią świadczy o międzynarodowej solidarności uczonych, a przede wszystkim ukazuje ich jako grupę zawodową wyznającą zawsze i we wszystkich okolicznościach najwyższe racje etyczne i moralne.

Dzięki pracy H. Pierzchały czytelnik dowiaduje się o wkraczaniu ideologii nazistowskiej we wszystkie dziedziny życia społecznego III Rzeszy. Totalitaryzm poparła początkowo niewielka część uczonych, ludzi kultury i społeczeństwa niemieckiego. Dało to jednak faszystom podstawę do wprowadzenia takich zarządzeń, takiego prawa, które poniżało przeciwników politycznych, dawało narzędzia do ich zwalczania oraz realizowania obłądnych teorii rasistowskich.

To przedstawienie struktur i mechanizmów funkcjonowania państwa nazistowskiego jest jednym z nielicznych w języku polskim dzieł naukowym. Dzięki tej formie prezentacji czytelnik może łatwiej uzyskać świadomość o tym, jakże perfekcyjnym systemie – panowania człowieka nad człowiekiem – który dążył do realizacji zła w najczystszej jego postaci. Książka prof. H. Pierzchały obrazuje działanie systemu obozów koncentracyjnych, nastawionych z jednej strony na eliminowanie przeciwników politycznych, osób narodowości żydowskiej oraz innych podbitych narodów, a z drugiej strony – na podtrzymywanie gospodarki

Rzeszy w czasie trwającej wojny i brutalne zdobywanie rąk do pracy w celu utrzymywania wielomilionowej armii.

W tym przerażającym systemie działania państwa faszystowskiego, w obliczu bezzasadnego aresztowania krakowskich naukowców u części ich niemieckich kolegów odezwała się przyzwoitość i w tamtych warunkach wielka odwaga cywilna. Tacy ludzie jak sławista Max Vasmer czy Hasso Härlen ratowali honor uczonych niemieckich, upominając się o wolność dla swoich polskich kolegów i współpracowników.

Dzieło prof. Pierzchały to przede wszystkim świetnie udokumentowane (na szerokiej bazie źródłowej) studium o terrorze państwowym. Duża część źródeł, wykorzystana przez autora, została przez niego odkryta i po raz pierwszy udostępniona polskiej nauce historycznej.

Załączony w aneksie dokument tzw. „Plan Generalny Wschód” wskazuje na nieludzki charakter działań hitlerowców i obłądny plan wobec narodów Europy Środkowej i Wschodniej. W publikacji zostały zamieszczone wykazy obozów koncentracyjnych, o których istnieniu jakże wiele osób nie wiedziało, a o niektórych obozach już zapomniano.

Niezwykle cennym fragmentem rozprawy H. Pierzchały jest załączona bardzo obszerna bibliografia, na bazie której można dotrzeć do różnorodnych zagadnień związanych z dziejami III Rzeszy oraz II wojny światowej.

✉ **prof. dr hab. Zdzisław Pietrzyk,**
dyrektor Biblioteki Jagiellońskiej w Krakowie

Kraków, dn. 11 września 2007 r.

**HENRYK
PIERZCHAŁA**

**„Mechanizmy eksterminacji
krakowskich uczonych
w *Akcji Specjalnej Kraków –
Sonderaktion Krakau 1939–1945*”**

(Kraków 2007)

Wydawca i dystrybutor książki:
Drukarnia Pijarzy
31-465 Kraków, ul. Dzielskiego 1,

e-mail: drukarnia@pijarzy.pl
www.drukarnia.pijarzy.pl

Odnowienie Immatrykulacji po 50 latach dla rocznika 1957/58 w dniu 20 czerwca 2007 r.

Motto: „Pamięć i tradycja to zachowanie tożsamości naszej Alma Mater”

Kolejna 34 uroczystość odnowienia immatrykulacji po 50 latach odbyła się 20 czerwca 2007 r. w auli AGH. Dotyczyła rocznika 1957/58 wydziału Górniczego, Geologiczno-Poszukiwawczego i Geodezji Górniczej. Ciąg dalszy Odnowień Immatrykulacji rocznika 1957/58 wydziałów: Metalurgii, Elektrotechniki Górniczej i Hutniczej, Maszyn Górniczych i Hutniczych, Odlewnictwa i Ceramiki odbędzie się 21 listopada 2007 r.

Zgodnie z tradycją, rozpoczętą w 1969 roku, podczas Jubileuszu 50-lecia AGH, uroczystości odnowienia immatrykulacji po 50 latach dokonuje Rektor z Dziekanami wręczając Jubilatom okolicznościowe indeksy.

W dniu 20 czerwca 2007 roku uroczystości immatrykulacyjne rozpoczęto Mszą Świętą Dziękczynną w Akademickiej Kolegiacie św. Anny, w czasie której modlitwę wiernych czytał mgr inż. Andrzej Kablak Ziembicki.

Po godz. 10.00 Jubilaci przybyli przed aulę AGH gdzie załatwiali formalności zgłoszeniowe przy stolikach swoich wydziałów, odbierali identyfikatory osobiste i miejsca w auli, wpisywali się do księgi pamiątkowej, gościli przy bufecie, a o godz. 11.45 zajęli wydziałami, swoje miejsca w auli udekorowanej sztandarami Uczelni i Stowarzyszenia Wychowanków AGH.

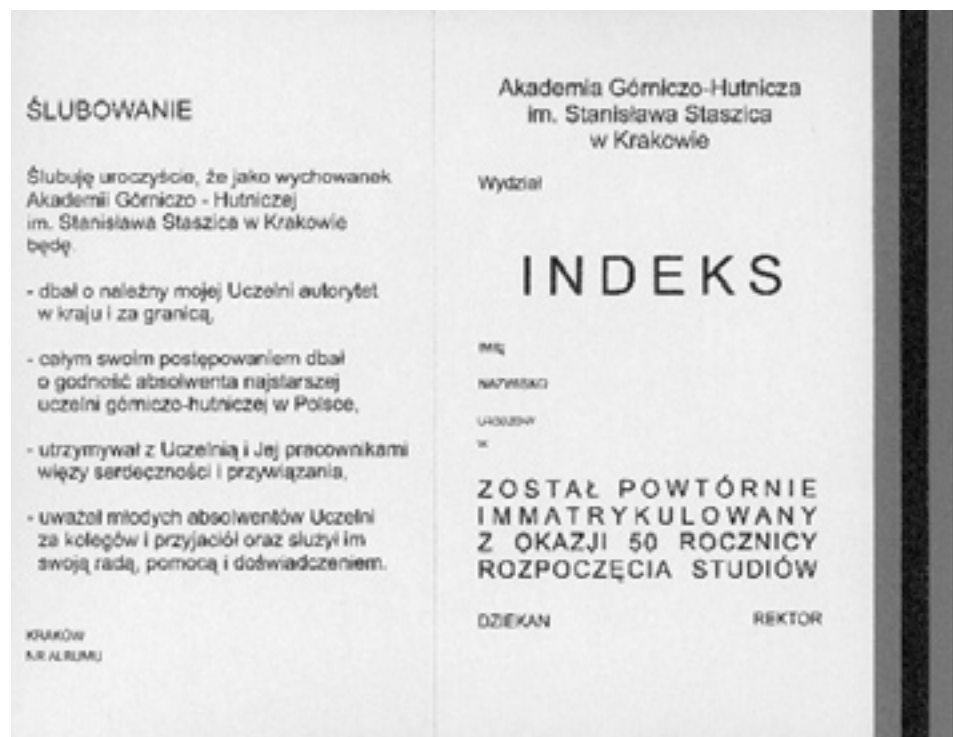
Punktualnie o godz. 12.00 przy dźwiękach marsza przybyli do auli JM Rektor prof. Antoni Tajduś, Prorektor ds. kształcenia prof. Antoni Cieśla, Dziekanii wydziałów, których dotyczyła immatrykulacja oraz Honorowy Przewodniczący SW AGH doc. Kazimierz Matl. Dziekanami którzy towarzyszyli JM Rektorowi byli: z wydziału Górniczego – prof. Jerzy Klich; z Geologicznego – prof. Jacek Matyszkiewicz; z Geodezji – prof. Marian Mazur. Jubilaci przywitali przybyłych oklaskami na stojąco.

Uroczystość w auli rozpoczęto pieśnią „Gaude Mater Polonia”. Uroczystości przewodniczył JM Rektor prof. Antoni Tajduś, który serdecznie powitał Jubilatów oraz zapoznał ich z rozwojem, osiągnięciami i kierunkami kształcenia w AGH. Następnie głos zabrał Honorowy Przewodniczący SW AGH doc. Kazimierz Matl.

Po wystąpieniu Honorowego Przewodniczącego nadszedł czas na rozpoczęcie aktu odnowienia

immatrykulacji. JM Rektor prof. Antoni Tajduś odczytał Akt Ślubowania. Po złożeniu Ślubowania, rozpoczęło się odnowienie immatrykulacji, według wydziałów w 11 grupach Jubilatów, których do ponownej immatrykulacji zapraszał Prorektor prof. Antoni Cieśla. JM Rektor immatrykulował przez dotknięcie berłem

koleżeńskie spotkanie Jubilatów w „Krakusie”. Podczas wspólnej biesiady w atmosferze pełnej wspomnień i radości oglądano fotografie z dzisiejszej uroczystości odnowienia immatrykulacji. Należy wspomnieć że niektórzy z Jubilatów między innymi górnicy i geolodzy spotkali się dzisiaj po raz pierwszy po 45 latach.

rektorskim lewego ramienia każdego Jubilata, Dziekan wręczał specjalne indeksy, a Honorowy Przewodniczący SW AGH pamiątkowe znaczki AGH. Każdej grupie immatrykulowanych wykonano pamiątkową fotografię z JM Rektorem, Prorektorem, Dziekanem i Honorowym Przewodniczącym SW AGH.

Po zakończeniu immatrykulacji wszystkich Jubilatów chwilą ciszy uczczono tych którzy od nas odeszli.

W imieniu immatrykulowanych Jubilatów wystąpił prof. Marek Lemberger.

Pieśniami „Gaudeamus igitur” i „Sto lat” zakończono centralną uroczystość w auli. JM Rektor zaprosił wszystkich do wspólnej i wydziałowych pamiątkowych fotografii pod statua Stanisława Staszica – patrona AGH.

Dzisiejszą uroczystość odnowienia immatrykulacji zakończyło o godz. 15.00

Organizatorami 34 odnowienia immatrykulacji w dniu 20 czerwca 2007 roku byli jak zwykle: dr inż. Krystyna Norwicz i Przedstawiciele poszczególnych wydziałów z rocznika 1957/58. Z Wydziału Górniczego – mgr inż. Ryszard Bednarek, dr inż. Krzysztof Gajoch, dr inż. Wojciech Halota, mgr inż. Waldemar Mandecki, z Wydziału Geologiczno-Poszukiwawczego – prof. Marek Lemberger, mgr inż. Aniela Michońska Przybyło, mgr inż. Andrzej Kablak Ziembicki; z Wydziału Geodezji – dr inż. Józef Gorczyca, mgr inż. Joanna Krygier, prof. Edward Popiołek.

W dniu 20 czerwca 2007 r. odnowiło immatrykulację i specjalne indeksy otrzymało: 58 górników, 40 geologów i 27 geodetów. Łącznie 125 – Studentów Jubilatów z 1957 roku.

dr inż. Krystyna Norwicz

Studenci ASP – Społeczności AGH

plener rzeźbiarski – tekst str. 6

